

Hồi thứ mười bảy

Tuyệt Tình Cốc

Sáng hôm sau Dương Quá tỉnh dậy sớm, ra khỏi thạch thất. Tối qua không nhìn rõ, nguyên nơi này bốn bề thảo mộc hoa lá xanh tươi, đường tới đây cảnh vật đã đẹp, nơi này phong cảnh lại càng mỹ lệ hiếm có. Chàng thả bộ mà đi, thấy bên đường mấy con hạc tiên tha thẩn, lũ hươu trắng từng đàn, lũ thỏ nhớn nhơ không hề sợ người. Qua hai khúc quanh, thấy thiếu nữ áo xanh đang hái hoa bên đường, gặp chàng, nàng ta giơ tay vẫy, nói:

- Các hạ dậy sớm thế, hãy lại đây dùng món điểm tâm đã nào.

Rồi nàng hái mấy bông hoa đưa cho chàng.

Dương Quá nhận hoa, nghĩ: “Không lẽ hoa cũng ăn được ư?” Thấy thiếu nữ ngắt các cánh hoa cho vào miệng, chàng cũng bắt chước làm theo, nhai vài cái, miệng vừa thơm vừa ngọt như mật ong, hơi có vị hăng hăng của rượu, cảm thấy lâng lâng khoan khoái. Nhưng nuốt xuống thì chợt thấy đắng chát, nửa muốn nhổ đi, nửa tiếc rẻ, nếu nuốt vào bụng, e khó trôi.

Chàng nhìn kỹ bông hoa, thấy cành và lá đầy gai, màu sắc của cánh hoa thì đẹp vô ngần, tựa như phù dung nhưng thơm hơn, như sơn trà nhưng đẹp hơn, hỏi:

- Là hoa gì vậy? Tại hạ chưa từng gặp.

Thiếu nữ đáp:

- Cái này gọi là hoa Tình, nghe đâu hiếm có trên thế gian. Các hạ thấy ăn có ngon không?

Dương Quá nói:

- Thoạt đầu cực ngọt, sau lại đắng. Gọi là hoa Tình ư? Cái tên nghe lạ quá.

Nói đoạn giơ tay ngắt hoa. Thiếu nữ nói:

- Cẩn thận! Cây có nhiều gai, khéo kéo bị gai đâm!

Dương Quá tránh gai nhọn ở cành, thận trọng thò tay vào, nào ngờ phía sau đài hoa cũng có gai, đâm ngay vào ngón tay chàng. Thiếu nữ nói:

- Thung lũng này gọi là Tuyệt Tình cốc, hoa Tình mọc ở khắp nơi.

Dương Quá nói:

- Vì sao gọi là Tuyệt Tình cốc? Tên gọi quả là... quả là bất phàm.

Thiếu nữ lắc đầu, nói:

- Tiểu nữ cũng không biết vì sao. Cái tên ấy do tổ tông truyền lại, có lẽ phụ thân của tiểu nữ biết lai lịch.

Hai người sánh vai nhau, vừa đi vừa trò chuyện. Dương Quá ngửi thấy mùi hoa thơm từng đợt từng đợt thoảng tới, lại nhìn đàn hươu, bầy thỏ trắng nhớn như khả ái, cảm thấy vô cùng khoan khoái, tự nhiên nhớ đến Tiểu Long Nữ: “Ước gì có cô ở bên cạnh ta, thì ta nguyện vĩnh viễn ở chốn này, không ra khỏi Tuyệt Tình cốc”. Vừa nghĩ đến đó, chỗ bị gai đâm đột nhiên đau nhói, buốt lên tận óc, còn ngực thì như bị ai giáng mạnh một chùy vậy. Chàng không nén được, buốt miệng kêu ối một tiếng và đưa ngón tay đau lên miệng mà mút chặt.

Thiếu nữ hững hờ hỏi:

- Vừa nghĩ đến ý trung nhân phải không?

Dương Quá bị nàng đoán trúng tâm sự, thì đỏ mặt, ngạc nhiên, hỏi:

- Sao cô nương biết?

Thiếu nữ nói:

- Thân thể bị trúng gai hoa Tình, trong vòng mười hai canh giờ không được nhớ thương ai cả, nếu không sẽ khổ sở vô cùng.

Dương Quá kinh ngạc, nói:

- Thiên hạ lại có chuyện kỳ lạ thế ư?

Thiếu nữ nói:

- Phụ thân tiểu nữ bảo, ái tình là thế, ban đầu ngọt ngào, sau đó cay đắng; hơn nữa, toàn những gai là gai như thế này, người ta có cẩn thận mấy cũng khó tránh bị gai đâm. Loại hoa Tình chắc rất đặc biệt, mới được đặt tên như vậy.

Dương Quá hỏi lại:

- Như thế là trong vòng mười hai canh giờ không được... không được... động tình tương tư?

Thiếu nữ nói:

- Phụ thân bảo trong gai hoa Tình có độc. Phàm người nào nghĩ đến ái tình, tình dục, huyết mạch không chỉ tăng nhanh, mà trong máu còn sinh ra chất gì đó. Chất độc của gai hoa Tình lúc bình

thường thì vô hại, nhưng gặp chất kia trong máu sẽ lập tức làm cho người ấy đau đớn không chịu nổi.

Dương Quá nghe nàng nói vài phần có lý, nên bán tín bán nghi.

Hai người thong thả đi tới sơn dương, chỗ này ánh nắng chan hòa, địa khí ấm áp, hoa Tình nở sớm hơn, hiện giờ đã kết trái. Chỉ thấy trái Tình hoặc xanh hoặc đỏ, hoặc nửa xanh nửa đỏ, trái nào cũng đầy lông, trông như sâu róm. Dương Quá nói:

- Hoa Tình đẹp thế, mà kết thành trái thì lại khó coi quá chừng.

Thiếu nữ nói:

- Quả Tình đúng là không ai muốn ăn, có trái chua, có trái chát, có trái rất hôi, người đã buồn nôn.

Dương Quá cười, nói:

- Chẳng lẽ không có trái nào ngọt như đường hay sao?

Thiếu nữ nhìn chàng, nói:

- Kể cũng có, nhưng nhìn vỏ thì không thể đoán biết. Có trái nhìn bên ngoài xấu xí vô cùng, nhưng bên trong lại ngọt. Nói chung mười trái, thì chín đắng chát, cho nên mọi người không ăn.

Dương Quá nghĩ: “Gọi là hoa Tình, thực ra là ví von ái tình nam nữ. Chẳng lẽ nổi tương tư mới đầu ngọt ngào, sau đó nhất định đắng chát hay sao? Chẳng lẽ một đôi nam nữ luyến ái nhau, rốt cuộc đẹp ít xấu nhiều hay sao? Chẳng lẽ nổi nhớ cô cô của ta, sau này...”

Chàng vừa nhớ đến Tiểu Long Nữ, đột nhiên ngón tay lại đau buốt, bất giác phải vẩy vẩy mấy cái, nghiệm ra lời thiếu nữ nói quả không sai. Thiếu nữ nhìn bộ dạng của chàng, khóe miệng như sắp cười, song lại thôi. Lúc này ánh ban mai chiếu chênh chếch vào khuôn mặt nàng, thấy rõ đôi mắt đen láy, nước da trắng hồng, trông thật kiều diễm. Dương Quá cười, nói:

- Tại hạ từng nghe kể, xưa có một vị quốc vương đem đại binh đi chinh phục chư hầu, chẳng qua chỉ để thấy được nụ cười của một giai nhân tuyệt thế. Đủ biết khó có được nụ cười đến chừng nào, hóa ra thời nay cũng vậy.

Thiếu nữ bị Dương Quá trêu chọc, không nhịn được, phải bật cười một tiếng.

Dương Quá thấy nàng vốn lạnh lùng, nên ba phần e ngại; giờ thấy nàng cười, sự ngăn cách giữa hai người chỉ còn phân nửa. Chàng lại nói:

- Thiên hạ đều biết khó thấy được nụ cười của mỹ nhân, còn bảo cười một tiếng nghiêng thành, cười tiếng nữa nghiêng nước, song tại hạ chưa thấy mỹ nhân nào có được nụ cười như vừa rồi.

Thiếu nữ tròn mắt nhìn nhìn Dương Quá, nói:

- Thật vậy ư?

Dương Quá tiếp:

- Được gặp mỹ nhân đã là có duyên phận rất lớn, muốn được thấy nàng cười, tổ tông phải tích đức, bản thân cũng phải tu hành ba kiếp...

Chàng chưa nói xong, thiếu nữ đã cười khanh khách. Dương Quá nghiêm trang nói:

- Nếu được mỹ nhân thổ lộ phương danh, thì tổ tông phải mười tám đời tích âm công.

Thiếu nữ nói:

- Tiểu nữ không phải là mỹ nhân, ở đây chưa một ai bảo tiểu nữ là mỹ nhân cả, các hạ chẳng nên chế giễu như thế.

Dương Quá thở dài, nói:

- Ô, chẳng trách sơn cốc gọi là Tuyệt Tình cốc, tại hạ cho rằng nên đổi tên đi thì hơn.

Thiếu nữ hỏi:

- Đổi tên là gì?

Dương Quá nói:

- Phải gọi là Manh Nhân cốc.

Thiếu nữ ngạc nhiên nói:

- Vì sao?

Dương Quá nói:

- Cô nương xinh đẹp thế này, mà người ta không tán thưởng cô nương, chẳng phải là người ở đây mù cả rồi sao?

Thiếu nữ lại cười khanh khách. Thực ra, dung mạo nàng tuy rất đẹp, nhưng so với Tiểu Long Nữ thì còn thua xa; so với sự dịu dàng của Trình Anh và sự uyển chuyển của Lục Vô Song cũng chưa bằng; có điều là nàng tú nhã thoát tục, đặc biệt trong trắng. Cả đời nàng quả thật chưa nghe ai khen nàng xinh đẹp; bởi lẽ mọi người ở đây dường như chuyên luyện thiên môn, tất cả nhìn nhau bằng con mắt lạnh lùng thản nhiên, người bên cạnh dù có cảm thấy nàng xinh đẹp, cũng

chẳng dám mở miệng tán dương. Hôm nay nàng gặp Dương Quá, một người tinh nghịch, nàng càng nghiêm trang càng bị trêu chọc thêm. Nàng nghe lời nói của chàng, trong bụng vui thích, nhưng ngoài miệng lại nói:

- Chỉ sợ các hạ mới là người mù, đi gọi người xấu xí là mỹ nhân.

Dương Quá nghiêm mặt, nói:

- Có thể lắm. Nhưng tại hạ muốn sửa câu “ngiên nước nghiêng thành” thành “ngiên cả sơn cốc”.

Thiếu nữ hơi cúi người, cười nói:

- Đa tạ các hạ, đừng trêu tiểu nữ nữa, được chăng?

Dương Quá nhìn cử chỉ của nàng đáng yêu, trong lòng chột xúc động, không ngờ lòng vừa động theo hướng kia, thì ngón tay gai đâm lại buốt nhói.

Thiếu nữ thấy chàng vậy vậy ngón tay thì hơi khó chịu, nói:

- Tiểu nữ nói chuyện với các hạ, mà các hạ lại chỉ nhớ đến ý trung nhân của mình.

Dương Quá nói:

- Oan quá chừng! Tại hạ bị đau tay vì cô nương, thế mà cô nương còn trách cứ.

Thiếu nữ đỏ mặt; đột nhiên bỏ chạy.

Dương Quá nói xong liền hối hận: “Ta đã một lòng với cô cô, sao cái tính ấy vẫn không chịu sửa kia chứ? Dương Quá ơi là Dương Quá, mi chớ có nói nhăng nói cuội nữa”. Chàng đúng là có ba phần cái tính khinh bạc vô lại của kẻ nam tử, tuy không có ý xấu nhưng hễ gặp thiếu nữ là lại cười nói mấy câu lả lơi, làm cho người ta ý loạn tình mê, tưởng chàng thích họ.

Thiếu nữ chạy đi mấy trượng, dừng lại cạnh một cây hoa Tình, đứng cúi đầu ngơ ngẩn hồi lâu, rồi ngoảnh đầu lại, mỉm cười, nói:

- Nếu một người xấu xí nói cho các hạ biết tên, chắc hẳn tổ tông mười tám đời của các hạ làm nhiều việc tội tộ nên con cháu phải gánh hậu họa.

Dương Quá bước lại gần, cười, nói:

- Cô nương quả ưa nói ngược. Tổ tông mười tám đời của tại hạ làm rất nhiều việc tốt, nên tại hạ mới được hưởng đó.

Câu này lại tán dương cái đẹp của đối phương. Thiếu nữ hơi đỏ mặt, nói nhỏ:

- Thì tiểu nữ nói cho các hạ biết, nhưng các hạ không được nói lại cho người thứ hai, càng không gọi tên tiểu nữ trước mặt người khác đấy.

Dương Quá thè lưỡi, nói:

- Vô lễ với mỹ nhân, tại hạ sẽ bị tuyệt tự.

Thiếu nữ lại mỉm cười, nói:

- Phụ thân của tiểu nữ họ Công Tôn...

Thiếu nữ vẫn chưa chịu nói tên của mình ra luôn, lại vòng vo. Dương Quá liền chen vào:

- Thế cô nương tên là gì?

Thiếu nữ mỉm cười, nói:

- Tiểu nữ không biết đâu. Phụ thân tiểu nữ từng đặt cho đứa con gái độc nhất cái tên Lục Ngạc.

Dương Quá tán dương:

- Quả nhiên tên cũng đẹp như người.

Công Tôn Lục Ngạc nói tên ra rồi, hai người lại thân mật thêm vài phần. Nàng nói:

- Khi phụ thân tiểu nữ tiếp các hạ, các hạ chớ có nhìn tiểu nữ mà cười đấy.

Dương Quá nói:

- Cười thì sao?

Công Tôn Lục Ngạc thở dài:

- Ôi, nếu phụ thân tiểu nữ biết tiểu nữ cười vui với các hạ, lại biết tiểu nữ nói tên cho các hạ, thì không rõ phụ thân sẽ trách phạt tiểu nữ thế nào?

Dương Quá nói:

- Chưa nghe có người cha nào nghiêm khắc như vậy, con mình cười một tiếng với người khác cũng không được. Một người con gái như hoa như ngọc, chẳng lẽ người cha cũng không thương yêu hay sao?

Công Tôn Lục Ngạc nghe chàng nói vậy, bất giác rung rung lệ, nói:

- Hồi tiểu nữ còn bé, phụ thân rất yêu tiểu nữ, nhưng sau khi mẫu thân tiểu nữ mất đi, phụ thân đối với tiểu nữ ngày càng nghiêm khắc. Không hiểu sau khi phụ thân lấy người vợ mới, phụ thân sẽ đối với

tiểu nữ ra sao đây?

Nói xong, hai giọt lệ ứa ra. Dương Quá an ủi:

- Phụ thân cô nương cưới vợ mới xong sẽ vui sướng, nhất định sẽ đối xử tốt hơn với cô nương.

Công Tôn Lục Ngạc lắc đầu:

- Thà phụ thân đối xử tệ, cũng còn hơn là đi cưới vợ mới.

Dương Quá sớm mồ côi cha mẹ, không hiểu tâm trạng này lắm, cố ý nói đùa cho nàng ta vui:

- Kế mẫu của cô nương chắc là chẳng đẹp bằng một nửa cô nương.

Công Tôn Lục Ngạc vội nói:

- Các hạ nhầm rồi, kế mẫu của tiểu nữ mới đúng là mỹ nhân. Phụ thân vì nàng ta... vì nàng ta... nên đem qua... nếu không vì bận lo hôn sự, đời nào phụ thân để cho cái Lão Ngoan đồng kia trốn thoát.

Dương Quá vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, hỏi:

- Lão Ngoan đồng trốn thoát rồi ư?

Công Tôn Lục Ngạc hơi nhíu mày, nói:

- Còn không phải thế sao?

Hai người trò chuyện một hồi, mặt trời lên cao dần, Công Tôn Lục Ngạc chợt giật mình, nói:

- Các hạ mau về đi, đừng để các sư huynh thấy hai ta nói chuyện với nhau, họ sẽ mách phụ thân.

Dương Quá cảm thấy thương hại cho hoàn cảnh của nàng, tay trái nắm tay nàng, tay phải vỗ nhẹ lưng nàng vài cái tỏ ý an ủi. Ánh mắt Công Tôn Lục Ngạc lộ vẻ cảm kích, nàng cúi đầu, đột nhiên đỏ mặt. Dương Quá chỉ sợ nhớ đến Tiểu Long Nữ, ngón tay sẽ đau, vội trở về thạch thất.

Dương Quá chưa bước vào cửa đã nghe tiếng Mã Quang Tá lớn tiếng phàn nàn, rằng chỉ có ăn chay uống nước là làm sao no bụng, rồi mấy bông hoa ngọt chẳng ra ngọt, đắng chẳng ra đắng, cũng bảo người ta ăn, thật chẳng ra sao. Doãn Khắc Tây cười, nói:

- Mã huynh, có bảo bối gì thì thu vén lại đi, đệ cho rằng cốc chủ không có chút thiện ý nào đâu.

Mã Quang Tá không biết y trêu chọc, cứ gật gù khen phải. Dương Quá bước vào, thấy có mấy bát hoa Tình để trên cái bàn đá, mấy người kia vừa ăn vừa nhăn nhó nhó nhó, ngay cả đại hòa thượng Kim Luân pháp vương cũng phải xơi món hoa Tình, thì không khỏi

buồn cười.

Chàng uống hai chén nước trắng, nghe ngoài cửa có tiếng bước chân, rồi một người áo xanh tiến vào, chấp tay cúi mình nói:

- Cốc chủ thỉnh sáu vị quý khách tương kiến.

Kim Luân pháp vương, Ni Ma Tinh đều là tông sư một phái, bất kể đến đâu, chủ nhân cũng phải đích thân nghênh tiếp, ngay cả vương tử Mông Cổ Hốt Tất Liệt cũng hết mực kính trọng, không ngờ đến chốn thâm sơn cùng cốc này, chủ nhân lại đối đãi vô lễ, ai nấy đều tức giận, nghĩ thầm: “Lát nữa gặp lão cốc chủ khốn kiếp, sẽ cho hắn biết tay”.

Sáu người theo gã áo xanh đi ra sau núi, đi hơn một dặm, bỗng thấy trước mặt một rừng trúc xanh mướt. Trúc ở phương bắc hiếm gặp, nơi đây là cả một cánh rừng, thật hiếm có. Họ đi xuyên qua rừng trúc, ngửi từng đợt hương hoa thoang thoảng, cảm giác phiền tục tan biến hết. Qua rừng trúc, trước mắt trải ra một rừng hoa thủy tiên thơm mát, thì ra có một cái hồ sâu chưa đến một thước, mọc đầy hoa thủy tiên. Loài hoa này vốn của phương nam, không hiểu sao lại có mặt trên đỉnh núi này. Kim Luân pháp vương nghĩ: “Bên dưới núi này phải có suối nước nóng, địa khí mới đặc biệt ấm áp”.

Trên hồ cứ cách bốn, năm thước lại cắm một cái cọc gỗ. Gã áo xanh dẫn đường nhảy trên các cọc gỗ mà qua. Sáu người làm theo. Riêng Mã Quang Tá thân xác nặng nề, khinh công lại kém, nhảy được vài cái cọc rồi thì lợi phất xuống hồ mà đi.

Đi hết một đoạn đường lát đá xanh, thấy một tòa thạch thất cực lớn. Bảy người tới gần thấy có hai tiểu đồng tay cầm cây phát trần đứng trước cửa. Một tiểu đồng đi vào bấm báo, một tiểu đồng mở cửa đón khách. Dương Quá nghĩ: “Không biết cốc chủ có ra đón hay không?” Vừa lúc đó từ trong bước ra một lão nhân râu dài mặc áo xanh.

Lão nhân quá lùn, thân cao chưa đến bốn thước, ngũ nhạc hếch lên trời, tướng mạo kỳ quái, lạ nhất là bộ râu dài chấm đất, mặc chiếc áo màu xanh sẫm, thắt cái dây lưng bện bằng cỏ, diện mạo cực kỳ cổ quái. Dương Quá nghĩ: “Cốc chủ quái mạo thế này mà lại sinh được một cô con gái xinh đẹp”. Lão nhân vái dài sáu người, nói:

- Quý khách quang lâm, thật là hân hạnh, mời vào trong dùng trà.

Mã Quang Tá nghe chữ “trà”, liền cau mày, nói to:

- Uống trà à? Chỗ nào chẳng có trà? Hà tất phải đến đây uống?

Lão nhân không hiểu ý, nhìn y, cúi mình nhường khách.

Ni Ma Tinh nghĩ: “Mình đã lùn, lão ta còn lùn hơn. Cùng lùn, nhưng để xem võ công ai mạnh hơn”. Ni Ma Tinh bước lên trước, chia tay, nói:

- Hân hạnh, hân hạnh.

Y bắt tay lão nhân, sử hai phần kinh lực. Mọi người thấy họ bắt tay nhau, đều lui lại mấy bước, nên biết hai đại cao thủ đấu lực với nhau không phải chuyện thường.

Ni Ma Tinh thoát tiên sử hai phần kinh lực, cảm thấy đối phương không chống cự, cũng không hoàn kích, hơi lấy làm lạ, thêm hai phần kinh lực, chỉ cảm thấy như nắm vào một khúc gỗ cứng. Y bèn tăng thêm hai phần kinh lực nữa, thấy mặt lão nhân thoáng qua một lớp khí màu xanh, bàn tay kia cứng như sắt. Y kinh dị, còn mấy phần kinh lực không dám sử nốt, sợ đối phương đột nhiên phản kích, mình không kịp chống đỡ, miệng cười ha ha, buông tay lão nhân ra.

Kim Luân pháp vương đi thứ hai, nhìn bộ dạng Ni Ma Tinh, biết y chưa phát hiện được bản lĩnh nông sâu của lão nhân, nghĩ mình không nên mù quáng xuất thủ, bèn chắp hai tay vào nhau, bước đi ngay ngắn. Doãn Khắc Tây và Tiêu Tương Tử nối nhau bước vào. Tiếp đến Mã Quang Tá. Gã thấy lão nhân râu dài quét đất, thật lạ kỳ. Sáng nay gã không được ăn, chỉ nhấm vài bông hoa Tình, bụng thêm cồn cào; bây giờ vừa đói vừa tức, lúc bước vào gã bèn giẫm chân lên mút bộ râu của lão nhân mà đi đi.

Lão nhân thản nhiên như không, nói:

- Quý khách cẩn thận cho.

Mã Quang Tá giẫm nốt chân kia xuống đầu mút bộ râu của lão nhân, nói:

- Cái gì?

Lão nhân hơi lắc đầu, Mã Quang Tá đứng không vững, ngã ngửa ra sau. Một thân hình hộ pháp thế này mà ngã xuống, quả là chuyện lớn. Dương Quá đi cuối cùng, vội sải bước, giơ tay đẩy mạnh vào hông Mã Quang Tá, hất gã lên. Mã Quang Tá đứng thẳng lại được, giơ tay sờ hông.

Lão nhân làm như không thấy, mời sáu người ngồi ở phía tây trong đại sảnh, nói:

- Quý khách đã tới, thỉnh cốc chủ ra tiếp.

Bọn Dương Quá ngạc nhiên: “Thì ra lão lùn không phải là cốc chủ”.

Chỉ thấy từ hậu đường có mười nam nữ áo xanh bước ra, đứng thành một hàng ở bên trái, Công Tôn Lục Ngạc ở trong số đó. Một lát nữa, từ sau bình phong bước ra một người, vái chào khách, rồi ngồi ngay xuống chiếc ghế ở mé đông. Lão nhân râu dài buông tay đứng một bên. Nhìn cung cách ấy, biết người vừa ra là cốc chủ. Người đó trạc bốn mươi lăm, bốn mươi sáu tuổi, mặt mũi anh tuấn, cử chỉ phóng khoáng, vừa bước ra sảnh, vái chào là ngồi xuống ngay, da mặt màu vàng nện, dung mạo khô khan, không giống như người võ công cao cường.

Người đó vừa ngồi xuống, các đồng tử áo xanh liền bưng trà ra. Trong đại sảnh, mọi thứ đều màu xanh; chiếc áo bào của cốc chủ bằng đoạn màu lam, nổi bật hẳn lên. Cốc chủ vén ống tay áo, bưng tách trà lên, nói:

- Mời quý khách dùng trà.

Mã Quang Tá thấy trong chén trà nguội ngắt có hai ba lát trà nổi trên mặt nước, đoán là nhạt thếch, liền nói:

- Này chủ nhân, các hạ thật chẳng chịu ăn, trà không chịu uống, làm gì mà sắc diện chẳng ốm yếu thế này.

Cốc chủ thản nhiên uống một ngụm trà, nói:

- Bỏn cốc mấy trăm năm nay vốn chỉ ăn chay.

Mã Quang Tá hỏi:

- Như thế thì có gì hay? Tưởng được trường sinh bất lão chẳng?

Cốc chủ nói:

- Từ thời Đường Huyền Tông, khi tổ tiên tới đây ẩn cư đã giới định ăn chay, con cháu không dám phá giới.

Kim Luân pháp vương chấp tay nói:

- Thì ra tôn phủ đã di cư đến đây từ thời Thiên Bảo, quả là lâu đời.

Cốc chủ chấp tay nói:

- Không dám!

Tiêu Tương Tử đột nhiên lên tiếng bằng một giọng rất lạ:

- Vậy là tổ tông các hạ từng gặp Dương quý phi cơ đấy?

Ni Ma Tinh, Doãn Khắc Tây đã nghe quen giọng y, nay thấy lạ, đều quay nhìn mặt y, vừa nhìn đã giật mình, vì thấy sắc mặt y thay đổi hẳn, trông rất kỳ bí. Kim Luân pháp vương, Ni Ma Tinh đều thầm lo ngại, nghĩ: “Thì ra người này nội công rất lợi hại, có thể đổi hẳn dung mạo. Y ngâm vận công, chắc là muốn gây khó dễ với cốc chủ”. Máy người nghĩ vậy, đều ngâm phòng bị.

Chỉ nghe cốc chủ nói:

- Tệ tộc quả từng làm quan trong triều thời Đường Huyền Tông, khi thấy Dương Quốc Trung làm loạn triều chính, mới phần chí tới đây ẩn cư.

Tiêu Tương Tử cười hô hố, nói:

- Thế thì tổ tông các hạ từng uống nước rửa chân Dương quý phi rồi.

Câu này nói ra, mọi người cùng biến sắc. Câu nói hiển nhiên thách thức cốc chủ, đôi bên sắp động thủ đến nơi. Bọn Kim Luân pháp vương kinh ngạc, nghĩ: “Tiêu Tương Tử vốn thâm hiểm, mọi việc đều để kẻ khác đương đầu, sao hôm nay y lại xông ra trước thế này?”

Cốc chủ hoàn toàn không lý đến, lão lùn râu dài đứng bên cạnh nói to:

- Cốc chủ nể các vị là khách, dùng lễ đối đãi, sao các hạ lại nói năng bất nhã như vậy?

Tiêu Tương Tử lại cười hô hố, giọng quái dị, nói:

- Tổ tông các người nhất định từng uống nước rửa chân Dương quý phi, nếu không uống, ta sẽ cắt đầu nộp cho các người.

Mã Quang Tá lấy làm lạ, hỏi:

- Tiêu Tương huynh, sao huynh biết? Chẳng lẽ ngày ấy huynh cũng cùng uống với họ hay sao?

Tiêu Tương Tử cười hô hố, giọng nói lại thay đổi:

- Nếu không uống nước rửa chân để bị đau bụng, thì làm gì phải kiêng chất tanh?

Mã Quang Tá vỗ tay cười lớn, reo lên:

- Đúng, đúng lắm, thật là chí lý.

Bọn Kim Luân pháp vương cau mày, cảm thấy lời lẽ của Tiêu Tương Tử có phần quá đáng, chuyện ăn uống của mỗi người là thói quen riêng, không nên lấy ra giễu cợt. Hướng hồ sáu người tự tiện xông vào u cốc, có định động thủ với đối phương, cũng chẳng nên cạn

tàu ráo máng.

Lão lùn râu dài không thể nhịn thêm, bước ra giữa sảnh, nói:

- Tiêu Tương tiên sinh, chúng tôi ở đây không hề đắc tội với tiên sinh, tiên sinh muốn động thủ, thì mời lại đây.

Tiêu Tương Tử nói:

- Hay lắm!

Chỉ thấy thân hình y mang theo cái ghế bay qua chiếc bàn, hịch một tiếng, đã đáp xuống giữa sảnh, nói:

- Gã râu dài kia, tên người là gì? Người biết tên ta, ta vẫn chưa biết tên người, động thủ như thế chẳng công bằng chút nào.

Câu này tựa hồ nửa có lý, nửa phi lý, càng khiến lão lùn râu dài tức giận, có điều thấy Tiêu Tương Tử nhắc ghế bay đổi chỗ vừa rồi quá linh hoạt phiêu dật, thật là phi phạm, thì tăng thêm sự đề phòng.

Cốc chủ nói:

- Thì cứ cho y biết tên, không sao.

Lão lùn râu dài nói:

- Ta họ Phàn, tên Nhất Ông, mời tiên sinh đứng dậy ban chiêu.

Tiêu Tương Tử nói:

- Người sử dụng binh khí gì? Lấy ra cho ta coi cái đã.

Phàn Nhất Ông nói:

- Tiên sinh muốn xem binh khí ư, được thôi.

Bèn giậm chân phải xuống nền nhà, nói:

- Mang ra đây!

Hai đồng tử áo xanh liền chạy vào nội thất, khiêng ra một cây cương trượng đầu rồng dài chừng trượng một. Bọn Dương Quá kinh ngạc, nghĩ: “Binh khí dài và nặng thế kia, lão lùn râu dài làm sao sử dụng nổi kia chứ?” Tiêu Tương Tử chẳng buồn để ý, rút từ trong bọc ra một cái kéo to, nói:

- Người có biết ta dùng cây kéo này làm gì không?

Mọi người thấy cái kéo thì lấy làm lạ, riêng Dương Quá cả kinh, chàng không cần sờ vào bọc, cũng biết là cái kéo của mình cất trong túi đã bị mất, chàng nghĩ: “Cái kéo kia là do lão thợ rèn họ Phùng rèn cho ta để chống lại cây phát trần của Lý Mạc Sầu, đem qua Tiêu Tương Tử đã lấy trộm mà ta không hay biết có chết không?”

Phàn Nhất Ông nhận cây cương trượng, động xuống nền một cái,

đại sảnh rất rộng, vậy mà một cái động ấy cũng gây chấn động mạnh, quả thực thanh thế phi phàm.

Tiêu Tương Tử tay phải cầm cái kéo, các ngón tay cử động mạnh mới có thể đóng mở hai lưỡi kéo, nói:

- Này gã râu dài, ngươi có biết cái kéo quý này của ta có tên là gì hay không?

Phàn Nhất Ông tức giận, nói:

- Thứ binh khí bàng môn tả đạo ấy, làm sao có tên gọi tao nhã được kia chứ.

Tiêu Tương Tử cười ha ha, nói:

- Không sai, cái tên đúng là không tao nhã, gọi là cái kéo cắt lông chó đấy.

Dương Quá hơi khó chịu, nghĩ bụng: “Cái kéo tử tế của ta, ai khiến hấn gán cho nó một cái tên khó nghe như vậy”.

Chỉ thấy Tiêu Tương Tử nói tiếp:

- Ta sớm biết ở đây có con quái vật lông dài, nên mới chế ra cái kéo cắt lông chó này để xén râu của người đấy.

Mã Quang Tá và Ni Ma Tinh cười ô lên, Doãn Khắc Tây và Dương Quá cũng không nhịn được, bật cười, chỉ riêng Kim Luân pháp vương ngồi đối diện với cốc chủ là thản nhiên. Hai người ấy coi như không thấy.

Phàn Nhất Ông giơ cây cương trượng, nói:

- Râu của ta cũng đã quá dài, tiên sinh muốn làm thợ cạo thì không còn gì hay bằng, xin mời!

Tiêu Tương Tử ngẩng nhìn cây xà ngang của đại sảnh, ngẩn ngơ xuất thần, tựa hồ không để ý đến lời Phàn Nhất Ông, đột nhiên cánh tay phải giơ ra nhanh như chớp, xoẹt một tiếng, cái kéo lớn chìa tới bộ râu của Phàn Nhất Ông mà cắt. Phàn Nhất Ông không thể ngờ đối phương đang ngồi trên ghế mà lại xuất chiêu, trong lúc nguy cấp, vội chống cây trượng, tung người lộn một vòng lên cao hơn một trượng. Tiêu Tương Tử phát động tấn công cực nhanh, Phàn Nhất Ông cũng né tránh thần tốc, một cắt một né, hai cao thủ đã bộc lộ võ công thượng thừa. Phàn Nhất Ông bị đối phương xuất thủ bất ngờ, không kịp trở tay, tuy né được nhưng cũng bị Tiêu Tương Tử cắt mất ba sợi râu.

Tiêu Tương Tử đắc ý, tay trái giơ ba sợi râu, há miệng thổi phù

một cái, ba sợi râu bay tới chén trà của y ở trên bàn, “choang” một tiếng, chén trà rơi xuống nền vỡ tan. Bọn Dương Quá thừa biết Tiêu Tương Tử thổi ba sợi râu chỉ là động tác giả, chén trà rơi vỡ là do luồng hơi mà y thổi tới. Mã Quang Tá thì không hiểu điều đó, cứ ngỡ ba sợi râu thổi đi mà có sức mạnh như thế, bèn reo to:

- Tiêu Tương Tử, huynh thổi râu lợi hại quá chừng!

Tiêu Tương Tử cười ha ha, đánh kéo tanh tách, nói:

- Người có muốn thử cái kéo cắt lông chó của ta một lần nữa hay không?

Mọi người thấy Tiêu Tương Tử cười ha ha mà da mặt không hề rung động, thì càng kinh ngạc, nghĩ: “Nội công luyện tới cảnh giới thượng thừa, thì hỉ nộ không thể hiện ra sắc mặt. Hiện tại y cười vui mà vẻ mặt lại lâm li đáng sợ thì quả là hiếm thấy!” Diện mạo như xác chết của y quả khó coi, mọi người chỉ nhìn qua lại quay mặt đi ngay.

Phàn Nhất Ông liên tiếp bị giễu cợt, thì cả giận, quay về phía cốc chủ, cúi mình nói:

- Sư phụ, đệ tử hôm nay không thể giữ lễ kính khách được nữa rồi.

Dương Quá lấy làm lạ: “Lão lùn này nhiều tuổi hơn hẳn cốc chủ, sao lại gọi cốc chủ là sư phụ?” Cốc chủ khẽ gật đầu, tay trái phẩy nhẹ. Phàn Nhất Ông vung cây cương trượng quét ngang qua cái ghế, lão tuy lùn, nhưng thần lực kinh người, cây trượng nặng hơn trăm cân tạo nên tiếng gió ù ù.

Bọn Dương Quá tuy đồng hành với Tiêu Tương Tử, nhưng chưa biết công phu đích thực của y thế nào, bèn ngưng thần quan sát hai người tỷ thí. Thấy cây trượng cách chân ghế chưa đầy nửa thước, thì Tiêu Tương Tử giơ tay trái chụp lấy cây trượng, tay phải lại chĩa kéo cắt râu. Phàn Nhất Ông cả giận, nghĩ: “Người dám coi thường ta đến thế ư?” bèn hất đầu, quăng bộ râu dài sang một bên, cây trượng quật mạnh, trúng vào bàn tay của Tiêu Tương Tử. Mọi người cùng ô lên, đứng dậy, những tưởng bàn tay của Tiêu Tương Tử thế nào cũng bị trọng thương. Phàn Nhất Ông cảm thấy cây trượng như đánh xuống nước, trôi đi tuồn tuột, thậm chí không ổn, vội rút cây trượng về, nào ngờ Tiêu Tương Tử lật cổ tay một cái, đã chụp lấy đầu cây trượng.

Phàn Nhất Ông cảm thấy đối phương kéo cây trượng đi, bèn tổng mạnh về đằng trước; lực tổng cực mạnh, chắc chắn Tiêu Tương Tử

phải rời khỏi cái ghế. Không ngờ Tiêu Tương Tử kẹp luôn cả cái ghế xô dịch sang bên trái, cây trượng đẩy vào chỗ trống không, nhưng Tiêu Tương Tử cũng phải buông tay ra. Phàn Nhất Ông xoay tay trái qua đầu, đưa cây trượng xoay một vòng, đánh tới đầu đối phương. Tiêu Tương Tử cố ý đùa giỡn, kẹp cái ghế tung người lên cao hơn trượng, cây trượng phạt qua hạ bàn. Mọi người thấy công phu của Tiêu Tương Tử nhẹ nhàng lạ lùng, thân mình kẹp chiếc ghế mà cứ thanh thoát như không, thì bất giác reo lên.

Phàn Nhất Ông thấy đối phương bản lĩnh cao cường, phải toàn thần tiếp chiến, thậm chí muốn đánh trúng thân thể đối phương chẳng dễ chút nào; nhưng nếu đập nát được chiếc ghế của y, thì coi như chiếm lĩnh tiên cơ. Nào ngờ Tiêu Tương Tử võ công thần xuất quỷ nhập, tay phải cầm kéo cứ đánh tanh tách, đe dọa cắt xén bộ râu dài của Phàn Nhất Ông, tay phải thì sử thủ pháp cầm nã, mong đoạt lấy cây trượng. Hai người xoay tròn trong đại sảnh, phút chốc đã đấu mấy chục hiệp, tựa hồ ngang sức ngang tài, bất phân thắng bại. Kỳ thực Tiêu Tương Tử thân không rời ghế, chẳng coi đối phương ra gì. Bọn Kim Luân pháp vương thâm kinh hãi: “Ai ngờ cái gã quái vật giống xác chết này lại có bản sự như thế?”

Lại đấu vài hiệp, cây trượng của Phàn Nhất Ông quét ngang liên tiếp, Tiêu Tương Tử kẹp ghế vọt tránh lên xuống cứ như con chơi chơi, mỗi lúc một nhanh. Cốc chủ bỗng nói:

- Đừng đánh vào cái ghế, nếu không người chẳng đối phó nổi đâu!

Phàn Nhất Ông ngăn người, nghĩ: “Hắn ngồi ghế, mình còn cố đấu ngang ngựa với hắn. Nếu để hắn đứng dậy, e rằng chỉ sau vài chiêu, mình đã bị hắn cắt mất bộ râu”. Đột nhiên lão thay đổi trượng pháp, xoay như diên cây trượng xung quanh mình.

Cốc chủ thấy Tiêu Tương Tử cố ý đùa giỡn, đấu thêm một chút, Phàn Nhất Ông nhất định đại bại, bèn chậm rãi rời bàn, nói:

- Nhất Ông, người không phải là đối thủ của vị cao nhân này đâu, hãy lui ra.

Phàn Nhất Ông nghe lệnh sư phụ, đáp:

- Vâng!

Lão định thu chiêu, lui ra, thì Tiêu Tương Tử kêu to:

- Không được, không được!

Rồi thân hình rời cái ghế, bay lên, tính chộp lấy thân cây trượng. Chỉ nghe “bộp” một tiếng, cái ghế bị cây trượng đánh vỡ nát, song

thân cây trượng đã bị Tiêu Tương Tử dùng tay trái giữ chặt, rồi lấy chân trái đè lên, đồng thời cái kéo chia ra, chỉ cần bập hai lưỡi kéo vào nhau, là bộ râu dài của Phàn Nhất Ông sẽ tiêu ma.

Ai ngờ Phàn Nhất Ông nuôi bộ râu dài là để sử dụng nó như một loại binh khí mềm lợi hại, cách dùng giống như nhuyễn tiên, vân trửu, liên tử chùy. Chỉ thấy Phàn Nhất Ông hơi lắc đầu, bộ râu dài đã cuốn lại, không chỉ thoát ra khỏi lưỡi kéo, mà còn quấn lấy nó, cái đầu ngửa ra phía sau, cái kéo đã bị đoạt đi rất mạnh. Tiêu Tương Tử kêu to:

- Úi chao, lão lùn râu dài, bộ râu của người lợi hại quá chừng, ta phục người đó!

Một tay y giữ cái kéo đang bị kéo đi, một tay giữ cây trượng, nhất thời do dự chưa quyết, miệng cười hô hô, nói:

- Thú vị thật, thú vị thật!

Đột nhiên có một cái bóng xám từ cửa sảnh vọt vào cực nhanh, song chưởng cùng đánh tới sau lưng Tiêu Tương Tử. Cốc chủ quát:

- Ai đó?

Nhìn kẻ đánh lén vừa nhanh vừa mạnh, thế tất đắc thủ, Tiêu Tương Tử tay trái buông cây trượng, đánh bên dưới cùi chỏ, hóa giải ngay chưởng lực của kẻ đánh lén. Kẻ đó giận dữ nói:

- Tên quái tặc, ta quyết sống mái với người!

Bọn Dương Quá nhìn kẻ đó, cùng sửng sốt kêu lên:

- Tiêu Tương Tử!

Thì ra người tiến vào đánh lén cũng chính là Tiêu Tương Tử. Tại sao một gã Tiêu Tương Tử lại hóa thành hai? Tại sao gã lại tấn công hóa thân của mình? Mọi người nhất thời chưa hiểu ra sao.

Nhìn kỹ lại, người vừa tử thí với Phàn Nhất Ông rõ ràng trang phục hệt như Tiêu Tương Tử, bộ mặt tuy cũng ngay đơ như xác chết, nhưng tướng mạo thì không giống Tiêu Tương Tử. Kẻ vừa tiến vào mặt mũi đúng là Tiêu Tương Tử, nhưng lại mặc bộ đồ màu xanh như người trong sơn cốc. Hai tay gã như hai bộ vuốt chim, chộp tới bối tâm của Tiêu Tương Tử, miệng quát:

- Giở trò ám toán có đáng mặt anh hùng hảo hán hay không?

Phàn Nhất Ông thấy người tới giúp tuy mặc quần áo như người trong sơn cốc, nhưng không quen mặt, thì lấy làm lạ, xách cây trượng lùi sang một bên, nhìn hai người như hai tử thi kia đấu với nhau ù ù

ào ào.

Dương Quá lúc này đoán rằng người sử dụng chiếc kéo kia chắc hẳn đã lấy trộm cái mặt nạ của chàng mà đeo lên mặt, lại đánh tráo bộ quần áo của Tiêu Tương Tử để lọt vào đại sảnh. Vì mặt mũi của Tiêu Tương Tử bình thường trông như xác chết, nên thoạt đầu không ai nhận biết. Dương Quá cũng có lần mang mặt nạ, khi ấy diện mạo của mình ra sao, chàng không thể biết; còn khi Trình Anh mang mặt nạ, thì chàng cũng không để ý, không dám nhìn kỹ, nên đã bị lừa.

Chàng chăm chú quan sát một lát, nhận ra võ công của người sử dụng chiếc kéo, liền gọi:

- Chu Bá Thông, hãy trả lại cho vãn bối cái mặt nạ và chiếc kéo.

Nói rồi chàng nhảy ra giữa sảnh, giơ tay đoạt lại chiếc kéo.

Người kia chính là Chu Bá Thông. Lão đã sơ ý, để bốn đệ tử của Tuyệt Tình cốc dùng lưới đánh cá bắt giữ. Nhưng lão thần thông quảng đại, bốn người kia chỉ sơ ý một chút, đã bị lão phá lưới thoát đi. Lão nấp sau mái đá, định gây náo loạn sơn cốc một phen, vừa hay thấy bọn Dương Quá sáu người tới đây. Đợi đêm khuya, lão mò vào điểm huyệt Tiêu Tương Tử, vác y ra khỏi thạch thất, cởi lấy quần áo của y mặc vào người mình. Khinh công của Chu Bá Thông cao siêu, nên bọn Kim Luân pháp vương cố nhiên không hay biết gì. Mặc quần áo xong, Chu Bá Thông mò vào thạch thất nằm cạnh Dương Quá, tiện tay thó luôn chiếc kéo và cái mặt nạ của chàng. Sáng nay mọi người tỉnh dậy, cố nhiên không ai phát giác được gì.

Tiêu Tương Tử bị điểm huyệt, vội vận nội lực tự thông, nhưng thủ pháp điểm huyệt của Chu Bá Thông lợi hại, sau ba canh giờ tứ chi mới có thể vận động như ý. Lúc ấy trên người y chỉ có độc chiếc quần lót. Y cả giận, chờ khi có một đệ tử của Tuyệt Tình cốc đi qua, y đánh ngã người đó, lấy quần áo mặc vào, chạy đi tìm, tới đây thì thấy kẻ mặc quần áo của y đang tử thí với Phàn Nhất Ông, y tức quá liền xông vào tung cả hai chưởng một lúc.

Chu Bá Thông thấy Dương Quá nhảy ra đoạt cái kéo, bèn vận dụng tuyệt kỹ hai tay đánh hai phía khác nhau, tay trái lúc co lúc duỗi đối phó với Dương Quá; tay phải cầm kéo đánh tanh tách, không cho Tiêu Tương Tử lại gần. Cái kéo to, khi hai lưới kéo mở ra, phải rộng đến hai thước; để cái đầu lọt vào đó, lưới kéo bập vào, thì đầu lia khỏi cổ như bõn, vì vậy Tiêu Tương Tử không dám mạo hiểm tới gần.

Công Tôn cốc chủ thấy Chu Bá Thông đấu với Phàn Nhất Ông,

đã thềm kính phục; lúc này thấy Chu Bá Thông hai tay đấu riêng với hai người, như thể một người phân thân thành hai, cảm thấy gần giống với công phu “Âm dương song nhãn” sở học của mình, nhưng quả thật làm sao có thể cùng lúc làm hai việc khác nhau kia chứ? Lại thấy Tiêu Tương Tử song trảo như hai cái móc sắt, xuất chiêu tàn độc; Dương Quá thì xuất chiêu ung dung nhàn nhã, động tác tay chân phiêu diêu thoát tục, nghĩ thầm: “Thiên hạ rộng lớn, quả lắm nhân tài. Hai lão nhân cố nhiên quá giỏi, gã thiếu niên kia công lực tuy nông, song thân pháp quyền cước thật uyển chuyển thanh thoát”. Bèn cao giọng nói:

- Thỉnh ba vị dừng tay.

Dương Quá và Tiêu Tương Tử cùng nhảy về phía sau, Chu Bá Thông lộ mặt nạt ra, ném luôn cùng với cây kéo về phía Dương Quá, nói:

- Đùa thế đủ rồi, ta đi đây!

Nói xong lão nhún chân, vọt ngay lên cái xà nhà. Các đệ tử sơn cốc thấy lão để lộ bản lai diện mục, đều kinh ngạc. Công Tôn Lục Ngạc kêu lên:

- Cha ơi, lão già ấy đấy!

Chu Bá Thông ngồi ngang trên xà nhà, cười ha hả, cái xà nhà cách mặt đất hơn ba trượng, trong đại sảnh có nhiều hảo thủ, nhưng ai nấy tự thẹn không thể vọt lên trên đó. Phàn Nhất Ông là đại đệ tử của chưởng môn ở Tuyệt Tình cốc, võ công chỉ đứng sau Công Tôn cốc chủ, hôm nay liên tiếp bị Chu Bá Thông đùa cợt, bảo sao không tức? Phàn Nhất Ông thấp lùn, giỏi thuật leo trèo, lão bám cột mà leo lên thoăn thoắt như một con vượn. Chu Bá Thông khoái nhất khi có người đùa giỡn với lão. Thấy Phàn Nhất Ông leo lên, rất hợp ý mình, không đợi lão ta leo đến cây xà ngang, bèn chìa tay đón lên.

Phàn Nhất Ông đâu biết thiện chí của Chu Bá Thông, thấy lão nhân chìa tay, lại búng ngón tay vào huyệt Đại Lăng ở cổ tay Chu Bá Thông. Chu Bá Thông hơi có cảm giác tung tức ở cổ tay, bèn lập tức bẻ huyệt, thả lỏng các cơ. Phàn Nhất Ông ngón tay như búng vào lớp bông mềm, vội thu tay về. Chu Bá Thông vỗ vào mu bàn tay Phàn Nhất Ông “bộp” một cái, miệng hát:

- Chi chi chành chành, cái đánh thổi lửa...

Phàn Nhất Ông cả giận, hất đầu một cái, bộ râu dài quất tới ngực Chu Bá Thông. Chu Bá Thông nghe tiếng gió quạt mạnh, bèn đập

chân trái, tay trái ôm xà ngang, toàn thân treo lơ lửng, đưa người đánh đu như đưa võng.

Tiêu Tương Tử biết Phàn Nhất Ông không phải là đối thủ của Chu Bá Thông, y có liên thủ với lão lùn râu dài, cũng khó lòng đánh thắng, bèn quay sang nói với Ni Ma Tinh và Mã Quang Tá:

- Ni, Mã nhị huynh, hấn ta không coi sáu huynh đệ chúng ta ra gì, thật là khinh người quá đỗi.

Ni Ma Tinh tính thô bạo, dễ bị kích động; Mã Quang Tá thì đầu óc dần độn, không phân phải trái, nghe câu “hấn ta không coi sáu huynh đệ chúng ta ra gì”, liền cho là đúng, gầm gừ, nhún mình nhảy lên tóm chân Chu Bá Thông. Chu Bá Thông đá từng chân vào bàn tay của hai gã Ni, Mã.

Tiêu Tương Tử lạnh lùng nhìn Doãn Khắc Tây, nói:

- Doãn huynh, huynh cứ khoanh tay đứng nhìn thôi sao?

Doãn Khắc Tây mỉm cười, nói:

- Tiêu Tương huynh cứ lên trước, tiểu đệ sẽ theo sau.

Tiêu Tương Tử gầm một tiếng lạ, rung chuyển bốn bức tường, đột nhiên nhảy vọt lên, hai chân thẳng đuột, toàn thân dưới thẳng như khúc gỗ, hai tay thúc lên bụng Chu Bá Thông.

Chu Bá Thông thấy vậy, hơi co mình, thân cong cong thành hình cầu, đôi tay ôm xà ngang từ tay trái sang tay phải. Tiêu Tương Tử chộp không được, rơi xuống, thân hình vẫn cứng đờ như một khúc gỗ, chân chạm đất lại bật lên. Phàn Nhất Ông ở trên xà ngang quăng râu qua, Tiêu Tương Tử, Ni Ma Tinh và Mã Quang Tá ba người cứ thay nhau nhảy lên rơi xuống, liên tiếp tấn công.

Doãn Khắc Tây cười, nói:

- Chu lão quả nhiên thân thủ bất phàm, tại hạ cũng phải góp vui một chút.

Gã thò tay vào túi, đột nhiên trong sảnh loang loáng ánh sáng vàng bạc. Tay Doãn Khắc Tây cầm một cây nhuyễn tiên tết bằng các sợi vàng sợi bạc, đính theo nhiều hạt ngọc. Thứ binh khí hoa mỹ đắt đỏ thế này, e rằng trong võ lâm là độc nhất vô nhị. Cây nhuyễn tiên ấy cứ đánh tới tấp vào bắp chân của Chu Bá Thông.

Dương Quá nhìn rất thú vị, nghĩ: “Năm người kia ai nấy hiển lộ thần thông vậy Lão Ngoan đồng, mình cũng phải xuất kỳ chế thắng mới được”. Nghĩ vậy, bèn đeo mặt nạ vào, bắt chước Tiêu Tương Tử

cũng gầm lên một tiếng, nhặt cây trượng mà Phàn Nhất Ông quăng dưới đất, dùng nó làm cây chống, đu mình lên cao ngang đầu Chu Bá Thông, nói to:

- Lão Ngoan đồng, nhìn kéo đây!

Chàng giơ kéo cắt râu Chu Bá Thông.

Chu Bá Thông cả mừng, nghiêng đầu tránh lưỡi kéo, nói:

- Tiểu huynh đệ, trò chơi của người rất thú vị.

Dương Quá nói:

- Lão Ngoan đồng, văn bối không hề đặc tội với lão, tại sao lão giễu cợt văn bối?

Chu Bá Thông cười, nói:

- Có đi có lại, người không thiệt chút nào, còn được lợi cơ đấy.

Dương Quá ngăn người, hỏi:

- Có đi có lại là thế nào?

Chu Bá Thông cười:

- Hiện tại ta có một trò chơi, chưa thể cho người biết được.

Thấy ngọn nhuyễn tiên của Doãn Khắc Tây đánh tới, Chu Bá Thông bèn giơ tay chộp. Ngọn nhuyễn tiên của Doãn Khắc Tây cuộn lại, định quất vào mu bàn tay của lão, nhưng thân hình gã đã rơi xuống đất.

Chu Bá Thông nói:

- Món đồ chơi như con rắn cạp nong cạp nia này cũng thú đấy.

Lúc ấy bộ râu dài của Phàn Nhất Ông quăng tới, lão ta hai tay giữ xà ngang, dùng bộ râu của mình tấn công.

Chu Bá Thông cười, nói:

- Bộ râu dài hóa ra cũng đặc dụng!

Lão bắt chước, cũng dùng bộ râu của mình quất đi, nhưng bộ râu của lão ngắn hơn hẳn bộ râu của Phàn Nhất Ông, lại chưa từng luyện công phu, nên vô dụng; chỉ nghe “bach” một tiếng, bộ râu của Phàn Nhất Ông đánh trúng vào một bên má lão, má lập tức đỏ bừng thành vết rát bỏng; nếu nội lực không thâm hậu, thì lão đã ngắt xiủ rồi.

Lão Ngoan đồng bị đòn nhưng không tức giận, lại còn thán phục, nói:

- Gã râu dài kia, râu ta không bằng người, ta chịu thua rồi, hai ta khỏi cần đấu thêm.

Phàn Nhất Ông một chiêu đắc thủ, tưởng ngon không lui, lại quăng râu đánh tới. Chu Bá Thông không dám dùng râu đối chiến, tay trái sử chiêu “Không Minh quyền” tung ra một quả đấm, quyền phong đẩy bộ râu của Phàn Nhất Ông sang bên phải, vừa hay Mã Quang Tá nhảy lên, bộ râu quất trúng luôn mặt hắn.

Mã Quang Tá hai tay chộp lấy bộ râu, Phàn Nhất Ông cố giằng lại, Mã Quang Tá cứ tóm chặt không buông, thế là cả hai cùng rơi xuống đất.

Mã Quang Tá da thịt thô dày, bị ngã cũng không đau lắm. Phàn Nhất Ông nằm đè bên trên, giận dữ nói:

- Người làm trò gì vậy, còn chưa buông tay?

Mã Quang Tá ngã tuy không đau, nhưng bị hai chân Phàn Nhất Ông đạp lên bụng, rất khó chịu, cũng tức giận quát:

- Ta không buông đấy, lão làm gì được nào?

Nói rồi dùng cánh tay lực lưỡng quấn luôn mấy vòng bộ râu. Phàn Nhất Ông đánh một chưởng, Mã Quang Tá né đầu tránh, ai ngờ đó chỉ là hư chiêu, Phàn Nhất Ông tay trái giáng ngay một quyền trúng sống mũi đối phương. Mã Quang Tá khịt mũi âm ỉ, đánh trả một quyền. Nói về võ công, Phàn Nhất Ông vốn cao hơn hẳn, nhưng bộ râu bị quấn vào cánh tay đối phương, khó bề di chuyển, nên bị trúng quyền của đối phương vào mặt. Hai người một cao một lùn, nằm dưới đất mà đánh nhau; Phàn Nhất Ông tuy nằm trên, nhưng bộ râu bị vướng vào tay đối phương, không thoát ra được.

Kim Luân pháp vương nhìn cảnh hỗn loạn trong đại sảnh, sáu người đồng hành thì năm người đã xuất thủ, nếu không hạ nổi một mình Lão Ngoan đồng, thì mất cả thể diện, liền rút từ trong bọc ra một cái ngân luân, một cái đồng luân, nghe kính coong kính coong, một cái đánh từ trái sang phải, một cái đánh từ phải sang trái, tạo thành hai hình vòng cung tập kích Chu Bá Thông. Song luân xé gió bay đi, nghe rợn người.

Chu Bá Thông không biết lợi hại, nói:

- Vật gì thế nhỉ?

Lão giơ tay bắt. Dương Quá kêu to:

- Đừng bắt!

Chàng lẳng cây cương trượng đón đầu, choang một tiếng lớn, chiếc đồng luân đụng vào cương trượng, bay vào góc tường đá, các tia lửa và vụn đá văng ra tung tóe. Chiếc đồng luân bay vòng trở lại, Kim

Luân pháp vương hất tay trái một cái, chiếc đồng luân lại bay về phía xà nhà.

Chu Bá Thông đã biết lão hòa thượng kia không đùa, thiết nghĩ cả bọn liên thủ với nhau, một mình lão khó địch nổi, bèn lộn một vòng xuống đất, nói:

- Các vị, Lão Ngoan đồng thất bồi, ngày mai chúng ta hãy lại chơi tiếp.

Nói xong lão chạy ra cửa sảnh, chỉ thấy bốn gã áo xanh đã chằng sẵn lưới bên ngoài. Chu Bá Thông đã nếm mùi lưới hôm qua, kêu lên:

- Nguy rồi!

Lão xoay người phóng ra cửa sổ phía đông, thấy mấy cái bóng xanh chao động, một tấm lưới khác sắp chụp tới. Chu Bá Thông vội nhảy trở vào giữa sảnh, thấy bốn phía đông nam tây bắc đều có lưới đón sẵn, bèn nhảy trở lên xà nhà, một chiêu “Xung thiên chưởng” làm cho mái nhà thủng một lỗ lớn, vừa nhô đầu định vọt lên, thấy trên đó cũng có lưới chằng sẵn. Lão không còn đường thoát, nhảy xuống đất, chỉ mặt cóc chủ cười, nói:

- Lão mặt vàng kia, người giữ chân ta làm gì, muốn ta chơi đùa với người ư?

Công Tôn cóc chủ thản nhiên nói:

- Chỉ cần lão để lại bốn thứ đã lấy, sẽ lập tức cho lão ra khỏi sơn cốc.

Chu Bá Thông ngạc nhiên:

- Ở hay, ta lấy mấy thứ thối tha của nhà người làm gì? Dầu có luyện được cái bản lĩnh như nhà người, tưởng đã hiếm lắm sao?

Công Tôn cóc chủ thông thả bước ra giữa sảnh, dùng tay phải phẩy phẩy bụi trên áo, lại dùng tay trái phẩy phẩy bụi, nói:

- Không phải hôm nay là ngày đại hỉ của ta, thì ta đã lĩnh giáo lão vài chiêu. Lão hãy để lại mấy thứ của sơn cốc, rồi rút đi cho thì hơn.

Chu Bá Thông cả giận, cao giọng:

- Nói thế, tức là nhà người bảo ta lấy trộm đồ vật của người. Hừ, cái xó cùng cốc này có bảo bối quái gì kia chứ?

Nói xong lão cởi bỏ quần áo ra, động tác chân tay cực lẹ, trong giây lát đã trần như nhộng. Công Tôn cóc chủ luôn miệng quát dừng, nhưng Chu Bá Thông chẳng thềm nghe, cứ cởi tuốt tuốt. Mấy nữ đệ tử

trong sảnh xấu hổ ngoảnh cả đi, không dám nhìn lão.

Hành động ấy cũng thật bất ngờ đối với cóc chủ. Bốn thứ của hắn bị mất trong đan phòng, thư phòng, kiếm phòng và phòng Linh Chi đều là những vật quan trọng, không thể không truy tìm, chẳng lẽ Lão Ngoan đồng không lấy trộm thật sao?

Công Tôn cóc chủ đang ngẫm nghĩ, Chu Bá Thông đã vỗ tay, nói:

- Ta thấy nhà ngươi đã ngần này tuổi, sao lại không biết tôn kính lão nhân? Nói năng không lựa lời, hành sự lỗ mãng, trước mặt bao nhiêu người mà cứ phô cái xấu ra, chẳng để cho thiên hạ chê cười hay sao?

Mấy câu này lẽ ra dùng để trách chính lão mới phải, không ngờ lão lại cướp lời nói trước, khiến Công Tôn cóc chủ cũng phải phì cười, chả biết đối đáp thế nào. Nhìn Phàn Nhất Ông vẫn đang đánh nhau với Mã Quang Tá ở dưới đất, Công Tôn cóc chủ quát:

- Nhất Ông, đừng gây náo loạn với khách nhân nữa.

Chu Bá Thông cười, nói:

- Gã râu dài kia, tính nết ngươi ta đây rất khoái; hai ta kết giao với nhau được đấy.

Kỳ thực Phàn Nhất Ông một đời đoan trang ôn trọng, hôm nay đánh lộn với Mã Quang Tá thật là bất đắc dĩ, đã mấy lần định chấm dứt, ngặt nỗi bộ râu dài bị đối phương quấn vào tay mấy vòng rồi, lão muốn thoát ra cũng chẳng xong.

Công Tôn cóc chủ hơi cau mày, chỉ Chu Bá Thông, nói:

- Nói về chuyện trước mặt bao nhiêu người mà cứ phô cái xấu ra, để cho thiên hạ chê cười, chỉ e là chính các hạ đó.

Chu Bá Thông nói:

- Ta ở trong bụng mẹ chui ra như thế nào, thì bây giờ vẫn trong trắng y nguyên như thế, có gì là xấu? Còn nhà ngươi, đã già rồi lại còn lấy một thiếu nữ xinh đẹp làm vợ, hì hì, mới đáng bị chê cười!

Mấy câu này như búa giáng vào ngực cóc chủ, sắc mặt vàng vọt của y hơi đỏ lên, hồi lâu y vẫn chưa nói nên lời.

Chu Bá Thông bỗng kêu:

- Ối chao, quên mất, không mặc quần áo, lạnh quá.

Đột nhiên lão phóng ra cửa sảnh.

Bốn gã áo xanh thấy một bóng người vụt đi, vội di động phương vị, bốn góc lưới cùng nhấc bổng lên, hốt lão vào trong lưới. Chỉ cảm

thấy kẻ sa lưới giã giũa rất mạnh, bốn người gộp lại, kết lưới, khiêng đến trước mặt cóc chủ. Loại lưới này đan bằng các sợi kim loại dẻo cực bền, đao kiếm chặt không đứt. Thủ pháp chằng lưới, kéo lưới của bốn người vô cùng lanh lẹ, cao thủ giỏi mấy cũng khó bề đối phó. Bốn người vừa kéo lưới thành công, hết sức đắc ý nhưng thấy cóc chủ đang chăm chú nhìn vào trong lưới đột nhiên nhắm mắt, cũng nhìn vào đấy, thì lập tức vã mồ hôi lạnh, cuống quýt gỡ lưới thả hai người ra, chính là Phàn Nhất Ông và Mã Quang Tá.

Nguyên Chu Bá Thông cởi hết quần áo rồi, chẳng ai ngờ lão chưa mặc lại quần áo mà đã phóng đi. Thủ pháp của lão quá nhanh, lão đã ôm xốc Phàn, Mã hai người nằm dưới đất mà quăng vào lưới, bốn đệ tử kia vội nhắc lưới lên, lão liền thừa cơ thoát ra.

Hành động nửa thực nửa hư, dương đông kích tây, đúng là xuất quỷ nhập thần.

Lão Ngoan đồng gây náo loạn, Công Tôn cóc chủ quả thật mất mặt, ngay cả bọn Kim Luân pháp vương cũng có phần ngỡ ngàng, đều nghĩ: cũng đòi là nhất lưu hảo thủ trong võ lâm, hợp lực từng ấy người vẫn chẳng làm gì nổi một lão già điên điên khùng khùng. Chỉ riêng Dương Quá mừng thầm. Đối với Chu Bá Thông, chàng hết sức thán phục, nghĩ nếu lão bị bắt, chàng nhất định sẽ tìm cách cứu ra; bây giờ lão tự thoát đi rồi, thì không còn gì hay bằng.

Kim Luân pháp vương vốn định tra tìm lai lịch cóc chủ, nhưng sau một phen Chu Bá Thông gây náo loạn, cảm thấy có ở đây thêm cũng chỉ vô nghĩa, lão bàn riêng đôi câu với Tiêu Tương Tử và Doãn Khắc Tây, rồi đứng dậy, chấp tay nói:

- Đa tạ thịnh tình tiếp đãi của cóc chủ, cũng định học hỏi thêm, nhưng chúng tại hạ ai cũng có việc, vậy xin cáo biệt.

Công Tôn cóc chủ vốn nghi sáu người cùng phe cánh với Lão Ngoan đồng, sau thấy Tiêu Tương Tử ác đấu sống còn với Lão Ngoan đồng, rồi Kim Luân pháp vương, Ni Ma Tinh, Doãn Khắc Tây, Mã Quang Tá và Dương Quá cùng hợp lực thi triển tuyệt kỹ công kích lão ta, có ý giúp mình, bèn chấp tay nói:

- Tiểu đệ có một thỉnh cầu, không biết sáu vị có đáp ứng cho chăng?

Kim Luân pháp vương nói:

- Nếu vừa sức, chúng tại hạ chẳng từ nan.

Công Tôn cóc chủ nói:

- Chiều nay, tiểu đệ làm lễ tục huyền, kính mời các vị đại giá tham dự. Nơi đây xa lánh quạnh hiu, mấy trăm năm hiếm có người ngoài đặt chân, hôm nay được cả sáu vị quý khách cùng giáng lâm, thật là tam sinh hữu hạnh cho tiểu đệ.

Mâ Quang Tá hỏi:

- Có rượu uống chứ?

Công Tôn cốc chủ định trả lời, bỗng thấy Dương Quá cứ nhìn trân trân ra bên ngoài sảnh, vẻ mặt kỳ quái, nửa như cả mừng, nửa như đau khổ. Ai nấy kinh ngạc, nhìn theo ánh mắt chàng, chỉ thấy có một bạch y thiếu nữ đang thong thả đi ngoài hành lang, ánh nắng nhạt chiếu vào khuôn mặt trắng xanh của nàng, lạnh lùng như thể ánh nắng đã biến thành ánh trăng. Mắt nàng long lanh ngấn lệ, đi được vài bước thì có hai giọt lệ lăn trên má. Nàng bước đi nhẹ nhàng, thân hình như lướt trên mặt nước, trước sau không hề nhìn vào trong đại sảnh.

Dương Quá như người bị điểm huyết, toàn thân đờ đẫn, đột nhiên chàng gọi to:

- Cô cô!

Bạch y thiếu nữ đã đi tới cuối hành lang, nghe tiếng gọi, thân hình chấn động, nói nhỏ:

- Quá nhi, Quá nhi, Quá nhi ở đâu? Quá nhi gọi ta phải không?

Nàng ngoảnh đầu, tựa hồ tìm cái gì, nhưng ánh mắt mơ hồ xa xăm như thể đang mơ.

Dương Quá từ trong sảnh chạy bổ ra, nắm lấy tay Bạch y thiếu nữ, nói:

- Cô cô, cô cô cũng đến đây ư? Ta tốn bao công sức tìm kiếm cô cô!

Rồi chàng kêu “Ồi!” một tiếng, đầu ngón tay bị gai hoa Tình đâm chọt đau nhói lên ghê gớm.

Bạch y thiếu nữ thốt lên một tiếng “Ồi”, người run rẩy, phải ngồi bệt xuống đất, nhắm hai mắt lại như bị ngất đi. Dương Quá gọi:

- Cô cô, cô... cô cô sao thế?

Lát sau, bạch y thiếu nữ từ từ mở mắt, đứng dậy, nói:

- Các hạ là ai? Các hạ gọi tôi là gì vậy?

Dương Quá cả kinh, nhìn nàng chằm chằm, chính là Tiểu Long Nữ đây chứ ai? Vội nói:

- Cô cô, Quá nhi đây mà, tại sao... sao cô cô lại không nhận ra ta kia chứ? Cô cô vẫn khỏe chứ? Trên người có chỗ nào bị đau hay không?

Bạch y thiếu nữ nhìn chàng lần nữa, lạnh lùng nói:

- Ta không quen biết các hạ.

Nói xong đi vào đại sảnh, ngồi xuống bên cạnh Công Tôn cốc chủ. Dương Quá ngỡ ngàng, hoang mang đi vào theo, một tay phải tựa vào lưng ghế.

Công Tôn cốc chủ sắc diện vốn lãnh đạm, lúc này bất giác hoan hỉ, chìa tay về phía các vị khách, nói:

- Đây là tân hôn phu nhân của tiểu đệ, chiều nay sẽ làm lễ thành thân.

Nói đoạn liếc một cái về phía Dương Quá, tựa hồ trách chàng vừa rồi hành sự thô lỗ, nhận lầm người, làm cho tân phu nhân của y hoảng sợ.

Dương Quá càng kinh hãi hết mức, nói to:

- Cô cô, chẳng lẽ cô cô... cô cô không phải là Tiểu Long Nữ ư? Chẳng lẽ cô cô không phải là sư phụ của ta ư?

Bạch y thiếu nữ chậm rãi lắc đầu, nói:

- Không phải! Tiểu Long Nữ là ai?

Dương Quá hai tay nắm chặt lại, móng tay hằn sâu vào lòng bàn tay, đầu óc rối loạn, nghĩ: “Cô cô giận ta, không chịu nhận ta ư? Chỉ vì chúng ta lâm vào hiểm địa, cô cô phải giả bộ thế chẳng? Hay là nàng cũng bị bệnh như nghĩa phụ ta, quên hết mọi việc rồi? Nhưng nghĩa phụ vẫn biết nhận ra ta kia mà. Không lẽ trên thế gian lại có người giống nàng như đúc thế sao?” Chàng chỉ biết nói:

- Cô cô... cô cô... cô cô... ta là Quá nhi đây!

Công Tôn cốc chủ thấy Dương Quá thất thần, thì hơi cau mày, nói khẽ với Bạch y thiếu nữ:

- Liễu muội, hôm nay thật lắm người kỳ quái.

Bạch y thiếu nữ chẳng nói gì, lẳng lặng rót nước trắng, thông thả uống, mắt nhìn lướt qua Kim Luân pháp vương, tránh không nhìn Dương Quá. Mọi người thấy ống tay áo của nàng run run, nước trong chén sóng sánh rơi xuống vạt áo mà nàng không biết.

Dương Quá bàng hoàng thảng thốt, quay sang nói với Kim Luân pháp vương:

- Sư phụ tại hạ từng tử thí với đại sư, đại sư nhất định còn nhớ. Đại sư thử nói coi, tại hạ có nhận lầm người hay không?

Khi bạch y thiếu nữ bước vào sảnh, Kim Luân pháp vương đã nhận ngay ra nàng là Tiểu Long Nữ, song thấy nàng chẳng lý gì tới Dương Quá, lão đoán đôi nam nữ thiếu niên này có chuyện không ổn với nhau, bèn mỉm cười, nói:

- Lão nạp cũng không nhớ lắm.

Tiểu Long Nữ từng liên thủ với Dương Quá sử “Ngọc nữ kiếm pháp” khiến lão bị đại bại chưa từng thấy trong đời. Lão nghĩ nếu đôi trai gái này không nhìn mặt nhau nữa, sẽ chỉ có lợi cho lão, tội gì giúp họ làm lành với nhau?

Dương Quá kinh ngạc, chợt hiểu, thâm nổi giận: “Lão hòa thượng này quá thâm độc. Khi lão đang dưỡng thương trên đỉnh núi, ta đã dốc sức giúp lão, bây giờ lão trở mặt hại ta”. Chàng cảm hận muốn giết chết lão ta.

Kim Luân pháp vương thấy Dương Quá thất thần lạc phách, ánh mắt lộ rõ vẻ căm hận, thì nghĩ: “Hắn căm tức ta, để tên tiểu tử này sống chỉ lưu hậu họa. Hôm nay hắn rối loạn tâm trí, đúng là dịp tốt để trừ khử hắn”. Lão chấp tay vui vẻ nói với Công Tôn cốc chủ:

- Hôm nay may gặp ngày đại hỉ của cốc chủ, tất nhiên lão nạp ở lại dự lễ chúc mừng; chỉ hiềm lão nạp và nầy vị bằng hữu đây không kịp sửa lễ chúc mừng, nghĩ thật áy náy.

Công Tôn cốc chủ thấy lão chịu ở lại dự lễ, thì rất mừng, nói với bạch y thiếu nữ:

- Các vị đây đều là cao nhân trong võ lâm, chỉ cần mời được một vị đã đại vinh hạnh, huống hồ mời được những... những...

Y định nói “những sáu vị”, nhưng cảm thấy Dương Quá ít tuổi non nớt, ban nãy nhìn chàng động thủ với Chu Bá Thông, tư thế tuy đẹp, nhưng công lực tầm thường, nghĩ tu vi võ học non kém, chưa thể xếp hạng “cao nhân võ lâm”; nhưng nếu gạt chàng ra, nói rõ “năm vị”, thì không khỏi lộ liễu, sau một lát trù trừ, bèn tiếp:

- Những mấy vị anh hùng.

Kim Luân pháp vương nghĩ: “Gã cốc chủ khá lợi hại, cứ xem gã bày trận chằng lưới bắt Lão Ngoan đồng, đủ biết võ công và mưu trí của gã đều cao siêu, nhưng độ lượng lại hẹp hòi. Dương Quá nói vài câu với Tiểu Long Nữ, gã đã để bụng”.

Công Tôn cốc chủ nói:

- Liễu muội, vị này là Kim Luân pháp vương...

Y dẫn kiến lần lượt từng người, cuối cùng đến Dương Quá. Bạch y thiếu nữ nghe họ tên, danh hiệu từng người đều gật đầu nhẹ, sắc mặt thản nhiên, cơ hồ không lưu tâm; nghe tên Dương Quá, nàng chẳng buồn gật đầu, mắt thì lơ đãng nhìn ra ngoài sảnh.

Dương Quá đỏ bừng cả mặt, trong lòng ngổn ngang, Công Tôn cốc chủ nói gì, chàng đều không hiểu. Bọn Ni Ma Tinh, Doãn Khắc Tây không biết nội tình, ngỡ chàng nhận lầm người nên xấu hổ.

Công Tôn Lục Ngạc đứng sau lưng phụ thân, mọi cử chỉ lời lẽ của Dương Quá, nàng không hề bỏ sót, nghĩ: “Sáng sớm nay ngón tay chàng bị gai hoa Tình; nhìn bộ dạng này, không lẽ kế mẫu của ta lại là ý trung nhân của chàng hay sao? Thiên hạ sao lại có sự tình cờ lạ lùng đến thế? Không lẽ chàng cùng mấy người kia đến sơn cốc là để tìm kế mẫu của ta?” Nàng liếc nhìn “kế mẫu” thì thấy người ấy chẳng có gì vui mừng hoặc e thẹn như một cô dâu, nên nàng càng nghi ngờ.

Dương Quá đau đớn trong lòng, nhưng lại nghĩ: “Cô cô đã cố ý không nhận ta, chắc hẳn nàng có mưu đồ gì đó, ta cần tìm cách nắm được chân tướng”. Thế là chàng bèn đứng dậy, vái cốc chủ một vái, nói:

- Tiểu tử có một người bà con diện mạo rất... rất giống vị cô nương này, vừa rồi nhận lầm người, mong lượng thứ cho.

Công Tôn cốc chủ nghe câu nói lễ độ, liền thay đổi ngay vẻ mặt, cũng vái đáp lễ, nói:

- Nhận lầm người là chuyện thường, không có gì đáng trách. Có điều...

Y dừng giây lát, rồi cười, nói tiếp:

- Thiên hạ lại có một người giống hệt như nàng, thì thật quái lạ.

Ngụ ý của y là khắp thiên hạ không thể có thiếu nữ nào xinh đẹp như tân nương của y.

Dương Quá nói:

- Đúng thế. Tiểu tử cũng thấy thật là quái lạ. Tiểu tử mạo muội, thỉnh vấn quý tính đại danh của cô nương?

Công Tôn cốc chủ mỉm cười, nói:

- Nàng họ Liễu. Người bà con của tiểu huynh đệ cũng họ Liễu chứ?

Dương Quá nói:

- Không, họ khác.

Trong bụng nghĩ: “Sao cô cô lại đổi thành họ Liễu? Phải rồi, vì ta họ Dương”. Vừa nghĩ thế, ngón tay lại đau buốt. Công Tôn Lục Ngạc nhìn vẻ đau đớn của chàng, cảm thấy thương hại, ánh mắt vẫn không rời mặt chàng.

Công Tôn cốc chủ chăm chú nhìn Dương Quá một lát lại nhìn bạch y thiếu nữ, thấy nàng cúi đầu nhìn xuống, không nói gì, thì y lại nghi ngờ, nghĩ: “Ban nãy hình như ta nghe nàng gọi Quá nhi, Quá nhi, Quá nhi ở đâu? Quá nhi gọi ta phải không? Chẳng lẽ nàng chính là người thân của gã thiếu niên này? Nhưng vì sao nàng không nhận hẳn?” Y định căn vặn, nhưng lại nghĩ chỗ này đông người, đợi sau hôn lễ hỏi cũng không muộn, nên lại thôi.

Dương Quá lại nói:

- Liễu cô nương chắc không sống ở sơn cốc này, không biết cốc chủ quen biết nàng ta như thế nào?

Thời xưa, nữ nhân vốn không dễ gì tiếp xúc với người ngoài, ngày thành hôn càng không ra tiếp khách; nhưng bọn Kim Luân pháp vương hoặc là người Hồ ở Tây Vực, hoặc bôn ba giang hồ, không câu nệ lễ tiết, thấy bạch y thiếu nữ ra đây ngồi, cũng không cho là kỳ, nhưng vào ngày hôn lễ mà nàng lại mặc đồ tang, thì không tránh khỏi quái dị; nghe Dương Quá vặn hỏi cốc chủ quen biết bạch y thiếu nữ thế nào, đi sâu vào chuyện riêng tư, thì đều cảm thấy bất nhã.

Công Tôn cốc chủ cũng đang muốn biết lai lịch vị hôn thê của mình, nghĩ: “Tên tiểu tử này quả thực quen biết Liễu muội cũng không chừng”, bèn nói:

- Dương huynh đệ đoán không sai. Nửa tháng trước, tại hạ đi hái thuốc ở rìa núi, thấy nàng nằm ở chân núi, bị trọng thương, hơi thở chỉ còn thoi thóp. Tại hạ thăm dò, biết nàng bị tẩu hỏa nhập ma nhân luyện nội công, bèn cứu mang về cốc, dùng linh dược gia truyền giúp nàng điều dưỡng. Nói về nhân duyên quen biết, thì quả thật là chuyện ngẫu nhiên.

Kim Luân pháp vương góp lời:

- Cái đó gọi là “hữu duyên thiên lý năng tương ngộ”, chắc Liễu cô nương cảm ân đền báo, mới tính chuyện nâng khăn sửa túi. Đúng là lang tài nữ mạo, giai ngẫu thiên thành.

Câu nói của gã tựa hồ vừa nịnh cốc chủ, vừa đánh Dương Quá.

Dương Quá nghe câu đó quả nhiên tái mặt, toàn thân run rẩy, đột

nhiên thấy cổ họng ngòn ngọt, miệng hộc ra một ngụm máu.

Bạch y thiếu nữ thấy vậy, thốt lên, giọng run run:

- Người... người...

Nàng đứng bật dậy, định giơ tay đỡ Dương Quá, nhưng lại kìm được, song cũng hộc ra một ngụm máu tươi, làm đỏ loang cả vạt áo.

Liễu cô nương chính là Tiểu Long Nữ đổi tên. Đêm nọ tại khách điểm, sau khi nghe Hoàng Dung nói, nàng nghĩ nếu kết thành phu phụ với Dương Quá, sẽ làm cho chàng liên lụy, suốt đời bị thóa mạ khinh bỉ; nàng sẽ không thể yên lòng; mà nếu cứ giữ chàng sống trong tòa cổ mộ, lâu ngày chàng sẽ phiền muộn, nàng trăn trở suy tính suốt đêm, cuối cùng đành lòng lẳng lặng bỏ đi. Đối với Dương Quá, nàng đúng là tình thâm ái trọng, việc đoạn tuyệt này quả thực xuất phát từ ái tình sâu nặng với chàng. Nghĩ nếu trở về cổ mộ, Dương Quá ắt sẽ tìm gặp; thế là nàng một mình lang thang nơi khoáng dã cùng cốc; một hôm ngồi vận công, đột nhiên tình cảm dâng trào, khó bề kìm nén, nội tức xung đột kinh mạch, làm cho vết thương cũ tái phát, nếu không được Công Tôn cốc chủ tình cờ ngang qua cứu chữa, chắc đã bỏ mạng giữa hoang sơn.

Công Tôn cốc chủ góa vợ đã lâu, thấy Tiểu Long Nữ tú lệ kiều mỹ, bình sinh chưa từng thấy, bên cạnh cái ý cứu người lại càng ân cần bội phần. Tiểu Long Nữ thì chán ngán tất cả, nghĩ sau này sống độc thân, chắc khó kìm lòng, lại sẽ đi tìm Dương Quá, làm cho chàng bị liên lụy. Thấy Công Tôn cốc chủ tình ý triền miên, ngổ lời câu hôn, nàng bèn đáp ứng, nghĩ rằng từ nay đã thành vợ người, tự thị chấm dứt nghiệt duyên với Dương Quá, hơn nữa chốn này người ngoài hiếm tới, hẳn sẽ không bao giờ còn gặp mặt chàng.

Nào ngờ Lão Ngoan đồng đột nhiên tìm đến phá rối, dẫn lối cho chàng đến đây.

Tiểu Long Nữ đột nhiên gặp lại Dương Quá, thật quả ngón ngang trăm mối bên lòng, nghĩ thầm: “Mình đã đáp ứng lấy người khác, vậy phải giả bộ không quen biết chàng, để cho chàng tức giận bỏ đi, hận mình suốt đời. Tài mạo như chàng, lo gì không gặp giai nhân xứng đôi? Mình tuy đau lòng cả đời, nhưng sẽ tránh cho chàng khỏi bị đau khổ”. Vì thế, nhìn Dương Quá khổ sở đấy, song nàng cứ làm ngơ. Tuy nhiên lòng đau như cắt, càng lúc càng khó chịu đựng, vừa rồi thấy chàng thổ huyết, nàng bất giác nôn nao, cũng hộc máu ra.

Mặt nàng tái nhợt, nàng chệnh choạng đi vào nội thất, Công Tôn

cốc chủ vội nói:

- Đừng cử động, mau ngồi xuống, kéo chân động kinh mạch.

Rồi y quay sang bảo Dương Quá:

- Người hãy ra khỏi đây ngay, vĩnh viễn đừng tới đây nữa.

Dương Quá nước mắt lưng tròng, nói với Tiểu Long Nữ:

- Cô cô, nếu ta làm gì sai trái, cô cô cứ việc đánh chửi ta, rút kiếm giết ta, ta cũng cam lòng. Sao cô cô nữ không nhận ta kia chứ?

Tiểu Long Nữ cúi đầu không nói, húng hắng ho.

Công Tôn cốc chủ thấy Dương Quá làm cho Tiểu Long Nữ bị thổ huyết, đã tức giận dị thường, phải nói là công phu hàm dưỡng của y rất cao, mới không phát tác, chỉ gằn giọng nói:

- Người không xéo đi, đừng trách ta thủ hạ vô tình.

Dương Quá trân trân nhìn Tiểu Long Nữ, chẳng lý gì đến cốc chủ, giọng van nài:

- Cô cô, ta bằng lòng suốt đời ở trong cổ mộ với cô cô quyết không hối hận; hai ta cùng về đi.

Tiểu Long Nữ ngẩng đầu, gặp ánh mắt của chàng, chỉ thấy vẻ mặt thâm tình vô hạn, sâu khổ vạn phần, bất giác trong lòng dao động, nghĩ: “Mình đi theo chàng thôi!” Nhưng lại nghĩ: “Mình bỏ chàng đi đâu phải chuyện giấy lát. Đã suy đi tính lại mọi mặt. Bây giờ không cố nén lòng, sẽ làm cho chàng đau khổ suốt đời”. Thế là nàng bèn ngoảnh mặt đi, thở dài, nói:

- Ta không quen biết người mà. Người nói gì, ta không hiểu đâu. Người hãy đi đi cho yên lành!

Mấy câu này nói ra có khí vô lực, song ẩn chứa biết bao nhu tình luyến ý, trừ Mã Quang Tá thô kệch không hiểu, còn hết thấy mọi người trong sảnh đều biết nàng có thâm tình với Dương Quá, những lời này trái với lòng nàng.

Công Tôn cốc chủ không khỏi ghen tức, nghĩ: “Nàng tuy bằng lòng lấy ta, song chưa từng nói với ta nửa lời thâm tình chừng ấy”. Y trừng mắt nhìn Dương Quá, thấy chàng mi thanh mục tú, anh khí tràn trề, với Tiểu Long Nữ quả xứng đôi vừa lứa, nghĩ bụng: “Xem chừng hai người này hẳn là một đôi tình lữ. Chỉ vì có chuyện bất hòa gì đây, Liễu muội mới bằng lòng lấy ta, song hoàn toàn chưa quên tên tiểu tử này. Hẳn lớn hơn Liễu muội vài tuổi, sao lại gọi nàng là “cô cô” với chả “sư phụ”. Nghĩ đến đây, ánh mắt của y lộ vẻ hết sức tức

giận.

Phàn Nhất Ông rất trung thành với sư phụ, thấy sư phụ bao năm vò võ cô đơn, thường mong có cách gì giải sầu cho y; nửa tháng trước sư phụ mang về một thiếu nữ xinh đẹp, thiếu nữ ấy lại bằng lòng làm vợ sư phụ, thì lão vui mừng cơ hồ chẳng kém gì sư phụ; bây giờ bỗng thấy Dương Quá xuất hiện ngăn trở, khiến sư mẫu phải thổ huyết, sư phụ vẫn nín nhịn, lão bèn đứng ra, xẵng giọng nói:

- Tên tiểu tử họ Dương kia, ngươi khôn hồn thì xéo đi! Cốc chủ của bọn ta không thích hạng tân khách vô lễ như ngươi.

Dương Quá nghe mà không thấy, lại dụ dằng nói với Tiểu Long Nữ:

- Cô cô, cô cô quên hẳn ta rồi ư?

Phàn Nhất Ông cả giận, giơ tay túm sau lưng chàng để quăng chàng ra khỏi sảnh. Dương Quá toàn tâm toàn ý nói với Tiểu Long Nữ, không để mắt đến mọi việc khác, đến lúc ngón tay của Phàn Nhất Ông chạm tới lưng, chàng mới vội thu mình, soạt một tiếng, năm ngón tay Phàn Nhất ông làm rách một lỗ thủng to ở chiếc áo của chàng.

Dương Quá van nài, thấy Tiểu Long Nữ trước sau vẫn chẳng lý đến chàng, thì càng lo cuống, giá ở trong cổ mộ hoặc chỗ không người, còn có thể thông thả cầu xin; đàng này giữa đại sảnh đông người, vừa rồi còn bị Phàn Nhất Ông quát tháo, động thủ, thì bao nhiêu uất ức muốn trút xuống đầu Phàn Nhất Ông, chàng quay lại quát:

- Ta nói chuyện với cô cô ta, can hệ gì tới lão, hả lão lùn kia?

Phàn Nhất Ông quát to:

- Cốc chủ bảo ngươi xéo đi, vĩnh viễn không cho phép ngươi đặt chân tới đây nữa. Ngươi không nghe lệnh, thì đừng trách ta hạ thủ vô tình.

Dương Quá nổi giận:

- Ta không đi đấy, cô cô ta không đi, thì ta sẽ ở đây suốt đời. Dầu ta có chết, xương cốt hóa thành tro, ta cũng ở bên nàng.

Mấy câu này cốt nói cho Tiểu Long Nữ nghe. Công Tôn cốc chủ nhìn trộm nét mặt Tiểu Long Nữ. Thấy nàng nước mắt lưng tròng, thì y không nhịn nổi nữa, máu nóng dâng lên ngực. Y lại cố nuốt giận, ra hiệu bằng mắt cho Phàn Nhất Ông, phẩy nhẹ mấy ngón tay, ngụ ý bảo lão hạ sát thủ, giết quách Dương Quá để Tiểu Long Nữ khỏi tư tưởng, tránh hậu họa.

Phàn Nhất Ông thấy sư phụ ra hiệu như vậy thì không ngờ; lão vốn chỉ định đuổi Dương Quá ra khỏi sơn cốc, để chàng khỏi gây rắc rối là được rồi; nào ngờ sư phụ lại hạ lệnh giết người, bèn nói to:

- Hôm nay tuy là ngày đại hỉ của sư phụ, chẳng lẽ ta không dám giết người hay sao?

Lão quát và nhìn sư phụ. Công Tôn cốc chủ lại ra hiệu phẩy tay, ngụ ý khỏi cần ngại ngày đại hỉ gì cả, cứ giết luôn gã thiếu niên này đi. Phàn Nhất Ông cầm cây cương trượng lên, động mạnh xuống nền, làm chấn động cả đại sảnh, quát:

- Tên tiểu tử, ngươi không sợ chết thật ư?

Dương Quá mới bị hộc một ngụm máu, lúc này lại cảm thấy máu nóng dâng lên trong ngực, như muốn ộc ra. Nội công phái Cổ Mộ chú trọng khắc kỷ tiết dục, sư phụ của Tiểu Long Nữ khi truyền thụ tâm pháp cho nàng, đã dặn kỹ phải đoạn tuyệt mọi hỉ nộ ai lạc; sau đó Tiểu Long Nữ từng đôi phen thổ huyết vì không nén được tâm tình. Dương Quá được Tiểu Long Nữ truyền thụ, nội công cùng một lộ với nàng, lúc này chàng lạnh lùng nghĩ: “Ta phải hộc máu trước mặt nàng mà chết, xem nàng có chịu ngó đến ta hay không?” Nhưng lại nghĩ: “Cô cô thường ngày đối với ta rất thân ái, chuyện hôm nay, chắc bên trong có ẩn tình gì đây, quá nửa là bị lão tặc cốc chủ kia khống chế, mới không dám nhận ta. Nếu ta tự hành hạ thể xác mình, thì làm sao còn sức kháng cự?” Nghĩ vậy, lập tức hùng tâm đại chấn, chàng quyết ý liều mạng phá vây, cứu Tiểu Long Nữ thoát hiểm, vội trấn tĩnh, đưa khí xuống đan điền, máu nóng xuôi dần. Chàng mỉm cười, chỉ Phàn Nhất Ông, nói:

- Cái sơn cốc chết tiệt này, ta muốn tới, lão chẳng ngăn nổi ta; muốn đi, lão cũng đừng hòng giữ lại.

Mọi người thấy chàng phút chốc thay đổi hẳn, tưởng sắp phát điên, thế mà lại thần định khí nhàn, thì rất kinh ngạc.

Phàn Nhất Ông ban đầu thấy chàng thổ huyết, cũng ái ngại cho chàng, thực không nỡ lấy mạng chàng. Lão vung cương trượng, tạo thành luồng gió làm bay bay vạt áo của Dương Quá, quát:

- Rốt cuộc ngươi có xéo đi hay không?

Công Tôn cốc chủ cau mày, nói:

- Nhất Ông, sao ngươi lảm lời mãi vậy?

Phàn Nhất Ông biết sư phụ đã hạ nghiêm lệnh, đành quật mạnh cây trượng ngang ống chân Dương Quá. Công Tôn Lục Ngạc biết đại

sư huynh võ nghệ kinh nhân, tuy thân hình thấp lùn, nhưng trời phú cho thần lực, võ công đã được phụ thân nàng truyền thụ bảy, tám phần mười; cây cương trượng này đã đánh chết không ít mãnh thú. Nàng nghĩ Dương Quá trẻ tuổi, nhất định không địch nổi chín chín tám mốt lộ trượng pháp của đại sư huynh; đợi lúc hai người đã giao đấu, sẽ càng khó cứu chàng hơn; tuy nàng thấy sắc mặt nghiêm lạnh, cực nộ của phụ thân, nàng cũng đánh bạo bước ra nói với Dương Quá:

- Dương công tử, công tử ở lại đây cũng vô ích, tội gì uổng phí sinh mạng đi như vậy?

Giọng nói của nàng ấm áp, đầy vẻ quan hoài.

Bọn Kim Luân pháp vương cùng nhìn về phía nàng, thầm ngạc nhiên, nghĩ: “Dương Quá cùng vào đây với cả bọn, không hiểu làm cách nào hắn đã kịp lên đi kết giao với cô nương kia?”

Dương Quá gật đầu, mỉm cười, nói:

- Đa tạ hảo ý của cô nương. Cô nương có muốn lấy bộ râu dài kia tết đuôi sam chơi chăng?

Công Tôn Lục Ngạc ngẩn người, hỏi:

- Cái gì cơ?

Dương Quá nói:

- Ta sẽ cắt bộ râu của lão lùn cho cô nương làm đồ chơi, được chứ?

Công Tôn Lục Ngạc cả kinh thất sắc, nghĩ thầm chàng đùa cợt kiểu đó thì đúng là chán sống rồi. Ở Tuyệt Tình cốc này qui củ rất nghiêm, nàng khuyên Dương Quá vài câu, chắc chắn sẽ bị phụ thân phạt nặng; ai ngờ lại còn khiến chàng nói nhăng nói cuội, nàng đỏ mặt, vội lùi về chỗ cũ.

Phàn Nhất Ông thấp lùn, vốn rất tự phụ về bộ râu của mình, nghe Dương Quá xuất ngôn khinh bạc, bèn quẳng cây trượng xuống đất, quát:

- Hảo tiểu tử, hãy cho ngươi ném đòn râu của ta trước.

Lời chưa dứt, bộ râu dài đã quất tới. Dương Quá cười, nói:

- Lão Ngoan đồng không xén được bộ râu của lão, ta sẽ cắt thử.

Chàng rút cây kéo lớn trong bọc ra, chĩa nhanh đón bộ râu. Bộ râu dài của Phàn Nhất Ông quất thẳng tới đỉnh đầu Dương Quá, đòn thế rất lợi hại. Dương Quá hơi rùn người xuống, tránh sang một bên, chĩa lưỡi kéo ra đón, tách một tiếng, hai lưỡi kẹp bập lại, Phàn Nhất Ông cả kinh, vội hét ra, chậm chút nữa thì bộ râu đã bị cắt mất. Lão

hoảng sợ, những người đứng xem không hện nhau, cùng kêu “ôi”.

Nên biết Dương Quá nhờ Phùng Mặc Phong rên chiếc kéo này là để đối phó với cây phát trần của Lý Mạc Sầu. Lý Mạc Sầu tung hoành giang hồ nhờ đôi Ngũ độc thần chưởng và một cây phát trần; Dương Quá muốn hóa giải công phu sử dụng cây phát trần của nàng ta, đã suy tính rất kỹ cách dùng chiếc kéo này; không ngờ chưa phải đấu với Lý Mạc Sầu, thì ở đây chàng lại gặp lão lùn Phàn Nhất Ông dùng bộ râu dài làm binh khí. Dương Quá nghĩ: “Công phu sử dụng bộ râu của lão có lợi hại mấy, cũng chẳng thể bằng cây phát trần của Lý Mạc Sầu”. Thế là không chút sợ hãi, cầm kéo xông tới.

Phàn Nhất Ông đã có hơn mười năm luyện tập với bộ râu, chỉ dùng đầu mặt điều khiển bộ râu, cùng với song chưởng cấp công đối phương. Ban nãy Chu Bá Thông dùng kéo cắt râu, không ngờ lại bị bộ râu của Phàn Nhất Ông quán lấy cái kéo, đành nhận thua.

Mọi người đã biết tài nghệ của Chu Bá Thông, tự thẹn không bằng lão; nào ngờ Dương Quá cũng dùng chiếc kéo này, song thủ pháp lại thành thạo hơn hẳn Lão Ngoan đồng, thì ai cũng kinh ngạc. Nói về công lực võ kỹ, Dương Quá thua xa Lão Ngoan đồng; nhưng vì chàng đã luyện kỹ cách đối phó với cây phát trần của Lý Mạc Sầu, mà công phu sử dụng bộ râu thì đại để cũng tương tự chiêu số của cây phát trần, cho nên quả nhiên Dương Quá đắc tâm ứng thủ; chiếm hẳn thượng phong, khác hẳn lối dụng kéo tùy tiện, vô chương pháp của Lão Ngoan đồng. Bọn Kim Luân pháp vương thấy Lão Ngoan đồng trao cái kéo cho Dương Quá, cứ tưởng đây là thứ binh khí độc đáo kỳ quái do lão chế ra. Dương Quá quen sử kiếm thế nào, thì Kim Luân pháp vương đã biết; không ngờ chàng lại giỏi sử kéo thế này.

Phàn Nhất Ông mấy lần suýt bị cắt mất bộ râu, không dám coi thường gã thiếu niên này nữa; chiêu pháp cũng thay đổi, lão múa bộ râu từ bốn phương tám hướng đánh tới tấp, quất dục quét ngang, vẫn thành chiêu số hẳn hoi. Dương Quá chia kéo cắt mấy lần đều không trúng; lại thấy chưởng lợi hại, có lúc bộ râu là hư chiêu, chưởng lực mới đánh thực; có lúc chưởng pháp dẫn dụ, để bộ râu thừa cơ công kích, thực thực hư hư, quả nhiên là thứ công phu kỳ diệu chưa từng gặp trong võ lâm. Đấu mấy chục chiêu rồi, Dương Quá nghĩ: “Cốc chủ nham hiểm, võ công hẳn cao hơn lão lùn; ta không thắng đệ tử, làm sao đương đầu với sư phụ của lão ta?” Chàng hơi nôn nóng. Bộ râu của Phàn Nhất Ông vừa dài vừa dày hơn hẳn cây phát trần của Lý Mạc Sầu, thành thử chàng chưa tìm ra cách hóa giải.

Lại đấu thêm mấy chiêu, Dương Quá chăm chú quan sát đối phương, thấy Phàn Nhất Ông lúc lắc đầu trông rất hoạt kê, bộ râu chuyển động càng lúc càng gấp, chàng chợt nảy ra cách hóa giải, bèn nhảy lùi nửa trượng, nói:

- Hượm đã!

Phàn Nhất Ông không đuổi theo, hỏi:

- Tiểu huynh đệ, người đã chịu thua, thì nên rời khỏi sơn cốc cho mau!

Dương Quá cười, lắc đầu, nói:

- Đây, bộ râu của lão nếu bị cắt đứt, phải bao lâu sau mới nuôi dài bằng nửa thế kia?

Phàn Nhất Ông nổi giận:

- Việc đó can hệ gì đến người? Bộ râu của ta chưa cắt ngắn bao giờ.

Dương Quá lắc đầu, nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc!

Phàn Nhất Ông hỏi:

- Đáng tiếc cái gì?

Dương Quá nói:

- Trong vòng ba chiêu, ta sẽ cắt đứt bộ râu của lão.

Phàn Nhất Ông nghĩ: “Người và ta đấu mấy chục chiêu, vẫn đôi bên ngang ngửa; nội trong ba chiêu đòi thủ thắng, hừ, đừng có nằm mơ!” Lão gầm lên:

- Tiếp chiêu!

Hữu chưởng đánh ra; Dương Quá dùng tay trái chặt xéo, cây kéo trong tay phải đánh xuống trán mé trái của đối phương. Chàng cao hơn, nên khi ra đòn thì mũi kéo xĩa từ trên xuống dưới. Phàn Nhất Ông nghiêng đầu né tránh, không ngờ tả chưởng của Dương Quá cũng đánh thẳng xuống trán mé bên phải của lão, chưởng thế cực kỳ hung mãnh. Phàn Nhất Ông vội nghiêng đầu né sang bên trái; chiêu đánh tới của đối phương rất nhanh, lão né tránh cũng cực lẹ, bộ râu dài của lão hất sang; chiếc kéo của Dương Quá đã chờ sẵn ở mé phải, xoẹt một tiếng, cắt mất hơn hai thước bộ râu của lão.

Mọi người cùng ô lên, vô cùng kinh ngạc, thấy quả nhiên nội trong ba chiêu, Dương Quá đã cắt đứt bộ râu dài của Phàn Nhất Ông.

Nguyên Dương Quá đấu hồi lâu, cuối cùng phát hiện khi bộ râu của Phàn Nhất Ông quất sang trái, thì trước đó đầu lão ta tất hất sang bên phải; bộ râu quất từ dưới lên trên, thì trước đó đầu lão ta tất hất xuống dưới; chàng tự mắng mình ngu xuẩn: “Râu mọc từ cằm ra, muốn điều khiển bộ râu dài, đầu lão ta tất phải chuyển động trước. Mình chẳng chú ý đến cái gốc của đòn địch, cứ chăm chăm nhìn bộ râu, thật quá ngu”. Trong bụng định sẵn kế nhìn đầu mà cắt râu rồi, mới nói nội trong ba chiêu sẽ cắt được bộ râu của đối phương.

Phàn Nhất Ông sững sờ, nhìn bộ râu nửa đời nuôi dưỡng của mình rơi lả tả xuống đất, vừa tiếc nuối, vừa tức giận, cúi nhặt cây cương trượng lên, quát:

- Hôm nay ta quyết sống mái với ngươi, ngươi đừng hòng thoát khỏi chốn này.

Dương Quá cười, nói:

- Thì ta đâu có định bỏ đi!

Phàn Nhất Ông quật cây cương trượng ngang lưng Dương Quá.

Mã Quang Tá ẩu đả hồi lâu với Phàn Nhất Ông, bị lép vế, bây giờ đắc ý, reo to:

- Này lão lùn, tướng mạo lão đã không đẹp, nay mất bộ râu, trông càng xấu xí dị dạng.

Phàn Nhất Ông nghe vậy, nghiêng răng, dồn thêm ba phần kinh lực vào cây trượng.

Dương Quá giao đấu với bộ râu của Phàn Nhất Ông hồi lâu, chưa rõ lực cánh tay của lão ta thế nào; thấy cây trượng quật tới, chàng giơ kéo ra chặn; choang một tiếng rất lớn, tay chàng tê dại, cái kéo đã cong queo, không còn hình thù gì nữa.

Một chiêu ấy đã loại bỏ cái kéo. Mọi người thấy Dương Quá vừa đắc thắng, không ngờ đổi sang thứ binh khí khác, ưu thế đôi bên cũng đổi hẳn: Phàn Nhất Ông tay nắm cây trượng to nặng lợi hại, Dương Quá thì chỉ cầm cái kéo phế thải trong tay. Công Tôn Lục Ngạc không nén được, lên tiếng:

- Dương công tử, công tử không có sức lực bằng đại sư huynh của tiểu nữ đâu, hà tất còn tái đấu?

Công Tôn cốc chủ thấy con gái mình lại đi bên người ngoài, thì tức giận trừng mắt với nàng, chỉ thấy mặt nàng đầy vẻ quan tâm lo lắng; y lại nhìn Tiểu Long Nữ, thấy nàng thần sắc thản nhiên, hững hờ trước sự an nguy của Dương Quá, thì y đổi giận thành vui nghĩ:

“Thì ra nàng chẳng có tình ý gì với tên tiểu tử kia, nếu không, trước cảnh hấn lâm nguy hiểm, nàng đã lo sợ”. Y đâu ngờ Tiểu Long Nữ thừa biết Dương Quá rất mưu trí, võ công cũng cao hơn Phàn Nhất Ông; hai bên giao đấu, Dương Quá chỉ có thắng mà thôi, nên không có gì đáng lo.

Dương Quá quẳng cái kéo cong queo xuống đất, nói:

- Nay lão Phàn, lão không phải là đối thủ của ta, hãy mau buông trượng đầu hàng.

Phàn Nhất Ông tức giận, nói:

- Người thắng được cây trượng này của ta, ta sẽ đập đầu mà chết.

Dương Quá nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc!

Phàn Nhất Ông quát:

- Tiếp chiêu!

Lão sử chiêu “Thái Sơn áp đỉnh”, bồng cây trượng xuống đầu Dương Quá. Chàng né nhanh sang bên, chân trái đã dè lên đầu cây trượng. Phàn Nhất Ông hai tay hất cây trượng lên. Dương Quá bay lên theo cây trượng, chân trái vẫn dè lên đầu cây trượng. Phàn Nhất Ông hất hất mấy lần, vẫn không đẩy được chàng ra khỏi cây trượng, đã thế Dương Quá còn đặt cả bàn chân phải lên thân cây trượng.

Quái chiêu của chàng, dưới con mắt mọi người và Phàn Nhất Ông, là không thể hiểu nổi; kỳ thực chỉ là thường pháp của phái Cổ Mộ dùng khinh công tuyệt đỉnh vô hiệu hóa binh khí dài và lớn của đối phương.

Năm nào Lý Mạc Sầu đấu với Võ Tam Thông trước cửa hầm rượu, đứng dè lên cái cây lớn mà Võ Tam Thông dùng làm binh khí, chính là môn công phu này.

Phàn Nhất Ông đang sững sờ, Dương Quá bước chân trái lại một bước, chân phải tung cước đá vào mũi lão. Lúc này tình thế của Phàn Nhất Ông vô cùng khó khăn: đối phương dè trên cây trượng, hai tay lão phải giữ nó, không lấy gì đối phó, bộ râu thì đã bị cắt, mất lợi khí phòng thân, trong lúc nguy cấp, đành buông cây trượng, nhảy lùi tránh cước. Keng một tiếng, cây trượng rơi xuống đất, một đầu của nó chưa tới đất đã bị Dương Quá chộp lấy.

Bọn Ni Ma Tinh, Mã Quang Tá, Tiêu Tương Tử cùng reo lên khen ngợi. Dương Quá động cây trượng xuống nền một cái, cười, hỏi:

- Thế nào?

Phàn Nhất Ông đỏ mặt, nói:

- Ta nhất thời sơ ý, trúng quỷ kế của người, trong lòng chưa phục.

Dương Quá nói:

- Cho đấu lại đây.

Chàng tung nhẹ cây trượng sang. Phàn Nhất Ông giơ tay đón. Nào ngờ cây trượng bay ngang đến cách lão hơn hai thước thì đột nhiên hất lên trên, Phàn Nhất Ông chộp hụt, Dương Quá phi thân tới, giơ cánh tay dài ra tóm lại được. Bọn Ni Ma Tinh, Mã Quang Tá reo to hơn, Phàn Nhất Ông thì tím mặt lại.

Kim Luân pháp vương và Doãn Khắc Tây nhìn nhau cười, trong bụng thầm khen Dương Quá thông minh. Hôm qua Chu Bá Thông chộp mũi giáo và bẻ gãy, kinh lực thu phát tùy ý, lúc này Dương Quá học theo cách ấy chỉ khác hôm qua bốn mũi giáo, bây giờ chỉ có một; cây trượng rất nặng, truyền kinh không khó, động tác của Dương Quá dễ hơn nhiều so với Chu Bá Thông. Nhưng Công Tôn cốc chủ và mọi người không biết duyên do, nên không khỏi kinh dị.

Dương Quá cười, hỏi:

- Thế nào? Có muốn thử lại một lần nữa không?

Phàn Nhất Ông đã bị cắt râu, bị đoạt mất cây trượng, toàn là do đối phương dùng trí thủ thắng, đời nào lão chịu thua? Lão nói to:

- Nếu người dùng bản lĩnh đích thực thắng ta, ta mới phục.

Dương Quá mỉm cười, nói:

- Đạo của võ học, lấy trí xảo làm đầu. Sư phụ của lão đầu óc mù mờ, thì đệ tử làm sao giỏi được. Ta khuyên lão đi tìm minh sư thì hơn.

Câu này chẳng khác gì nhổ vào mặt Công Tôn cốc chủ.

Phàn Nhất Ông nghĩ: “Mình học nghệ không tinh, để nhục cho sư tôn; nếu quả thực không thắng được hắn, hôm nay chỉ còn cách tự vẫn để tạ tội với sư phụ”. Lão nghiêng rặng, nhận cây trượng mà Dương Quá trao ngang tận tay lão. Chàng nói:

- Lần này phải cẩn thận hơn, nếu để ta đoạt mất, thì chớ oán trách người khác.

Phàn Nhất Ông không nói, tay phải nắm chặt cây trượng, nghĩ: “Người muốn đoạt được cây trượng này, trừ phi phải chém đứt cánh tay của ta”. Dương Quá nói:

- Cần thận!

Thân chàng nhào tới, tay trái cầm lấy đầu cây trượng, hai ngón trỏ và giữa tay phải thì móc mắt đối phương, đồng thời chân trái giơ lên đè thân cây trượng, chính là tuyệt chiêu “Ngao khẩu đoạt trượng” trong Đả cầu bổng pháp.

Hai lần trước Dương Quá đoạt trượng, người ngoài tuy cảm thấy thủ pháp của chàng kỳ lạ, nhưng họ nhìn thấy rõ ràng; lần này ngay cả Phàn Nhất Ông cũng không hiểu nổi sự ảo diệu, chỉ nhoáng một cái, cây trượng đã ở trong tay đối phương. Chỉ có Kim Luân pháp vương võ học uyên thâm, từng chứng kiến Đả cầu bổng pháp, mới biết thủ pháp vừa rồi của chàng.

Mã Quang Tá nói to:

- Này lão râu dài cụt râu, lần này đã phục chưa?

Phàn Nhất Ông nói:

- Hấn sử dụng yêu thuật, không phải là võ công chân thực, làm sao ta chịu phục?

Dương Quá hỏi:

- Phải thế nào lão mới phục?

Phàn Nhất Ông nói:

- Trừ phi người dựa vào bản lĩnh chân thực đánh ngã ta, ta mới chịu thua.

Dương Quá lại trao cây trượng cho lão, nói:

- Được chúng ta thử thêm vài chiêu.

Phàn Nhất Ông thấy chàng vừa tay không đoạt trượng, quá ngán ngại, nghĩ: “Mình có chiếm thượng phong, hấn hết cách chống đỡ, hấn lại giở yêu thuật ra, thì mình khó lòng thắng nổi”, hấn bèn nói:

- Ta dùng binh khí lớn, người lại tay không, ta có thắng, người cũng không phục.

Dương Quá cười, nói:

- Lão sợ ta sử dụng công phu tay không đoạt binh khí chứ gì. Được thôi, vậy ta cũng sẽ dùng binh khí.

Chàng đưa mắt nhìn khắp sảnh, bốn bức tường chẳng treo thứ binh khí gì, ngoài sân có hai cây dương liễu lớn, cành lá la đà; chàng nhìn Tiểu Long Nữ một cái, nghĩ: “Cô cô muốn mang họ Liễu, thì ta lấy cành liễu làm binh khí vậy!” Bèn chạy ra sân, bẻ một cành liễu to hơn một tấc, dài độ bốn thước, giống như cái gậy đánh chó, nhưng

không tuốt lá, mang vào.

Tiểu Long Nữ tâm trạng rối bời, đã hoàn toàn không còn chủ kiến gì về tương lai nữa. Dương Quá ở trước mặt nàng càng lâu, nàng càng khó xa rời chàng. Khi chỉ có một mình suy nghĩ, tuy đau lòng vì phải chia tay với Dương Quá, nhưng suy đi nghĩ lại, vẫn còn chịu nổi. Bây giờ con người ấy sống động ngay trước mắt, nhất cử nhất động, nhất tiếu nhất nộ đều tác động đến nàng; nàng đã định đi vào bên trong để khỏi nhìn và nghe thấy, song lại không thể, đành cúi đầu im lặng, tưởng chừng có nhiều mũi dao đang đâm vào tim.